

บทนำ

หมากรุก

You cannot play at Chess if you are kind-hearted.

(French Proverb)

คุณไม่สามารถเล่นหมากรุกสากลได้ถ้าคุณเป็นคนใจอ่อน

“ว่าไง ยอมเซ็นไหม”

ร่างสูงใหญ่ราวกับรูปสลักนั่งทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่าง เพียงแค่ได้ยินเสียงประตูเปิดเขาก็ถามขึ้นราวกับรู้ล่วงหน้าว่าผู้เข้ามาเป็นใคร

“ยอมครับ แต่ก็โกรธมาก ชูว่าจะฟ้อง” ชายอีกคนซึ่งรับหน้าที่ ‘จัดการ’ ทุกเรื่องให้พยักหน้า

“ก็เอาสิ เราทำทุกอย่างรัดกุมดีแล้ว ถ้าคิดว่าจะชนะคดีได้ก็เชิญ”

ธนริศโคลงศิริชะอย่างไม่มีหวั่นไหว ใบหน้าคมสันแทบไม่มีรอยยิ้ม ทุกคนรู้เพียงว่าเขาคือลูกชายเพียงคนเดียวของ ‘เดล’ เจ้าของบริษัทดีคิงส์ บริษัทเงินทุนหนาจากอเมริกาที่ไล่เทกโอเวอร์บริษัทในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก เป็นว่าเล่น เมื่อซื้อได้เขาก็ส่งต่อให้ทีมบริหารเข้าไป ‘โล๊ะ’ ของที่ไม่ต้องการ

ทั้ง ปรับปรุงระบบ ยกเครื่องภายในใหม่จนพร้อมขายต่อ ส่วนต่างของราคา
ที่ขายได้ คือกำไรที่ทำให้คิดจึญกลายเป็นบริษัทที่มีรายได้สูงติดอันดับโลก
เลยทีเดียว

“แต่มันอาจทำให้หุ่นตก พีโอในตลาดอาจจะผันผวน เราอาจคุมเกม
ยาก”

“นายกำลังดูถูกฉันอยู่นะเดี๋ยวก่อน อย่างนั้นเดินหมากแล้วไม่เคย
พลาด”

เดี๋ยวก่อนเป็นผู้ช่วยมือฉกาจ ทำงานกับธนริศมาหลายปี และก็นานพอ
ที่จะรู้ว่า หากเจ้านายทำหน้าที่นี้จะตามมาด้วยอะไร ธนริศเองจริงใจกับ
งาน น้อยครั้งมากที่จะฉุนเฉียว เพราะมั่นใจว่าตนควบคุมทุกอย่างได้ แต่
ถ้ามีใครกล้าทำให้ผู้ขายคนไหนโมโหแล้วละก็ จะได้เห็นชายหนุ่มในอีกโหมด
หนึ่ง ชื่อเล่นที่เรียกว่า ‘กริช’ หรือที่เพื่อนๆ ชอบแหย่ว่า ‘กริชสี’ ก็มาจาก
หมีสีน้ำตาลซีโมโหที่นักเดินป่าทุกคนต่างหวาดผวายามได้เจอนั่นเอง

ชายหนุ่มอายุแค่สามสิบห้า แต่เฉลียวฉลาดรู้ทันคู่ต่อสู้ทุกอย่าง เขา
เรียนจบมหาวิทยาลัยด้วยเกรดสูงลิ่ว ไหวพริบเป็นเยี่ยม แถมยังมีลูกล่อ
ลูกชน เดลถึงได้มอบทุกอย่างให้ลูกชายดูแลและตัดสินใจแต่เพียงผู้เดียว

“ผมคงกังวลเกินไปหน่อย เอกสารทุกอย่างอยู่ในนี้ เชิญคุณกริช
ตรวจดูก่อนนะครับ”

ธนริศชำเลื่องมองแฟ้มเอกสารอย่างไม่ค่อยใส่ใจนัก เขาเลื่อนซอง
สีขาวส่งให้เดี๋ยวก่อน ด้านในคือเอกสารที่ระบุค่าตอบแทน ส่วนตัวเงินได้โอนเข้า
บัญชีชายหนุ่มไปเรียบร้อยแล้ว

“หวังว่าคงพอใจกับค่าเหนื่อยที่ฉันโอนให้ นะ นายมีเวลาพักหนึ่ง
อาทิตย์ก่อนเราจะเริ่มงานชิ้นต่อไป”

“มีงานเข้ามาอีกหรือครับ”

นับตั้งแต่มาถึงเมืองไทย ธนริศก็ทุ่มเทให้งานจนไม่มีเวลาหยุดพัก
ทั้งที่ปกติแล้วหลังจากเทกโอเวอร์บริษัท ธนริศมักจะทิ้งช่วงเพื่อให้ทีม

เก็บกวาด ปรับปรุง ได้ทำงานก่อนจะนำออกมาขายในตลาด ส่วนตัวเขาคอยเป็นที่ปรึกษา แต่ครั้งนี้เพราะอะไรถึงรีบ

“ใช่ ทาร์เกตต่อไปของเราคือ โรงแรมเซาท์เฮเวน”

ชื่อโรงแรมตากอากาศชื่อดังของประเทศไทยในจังหวัดภูเก็ตทำเอาผู้ช่วยหนุ่มตาโต ไม่มีใครไม่รู้จัก เพราะเมื่อปีที่แล้วโรงแรมเซาท์เฮเวนได้รับการจัดอันดับว่าเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดในประเทศไทย ห้องพักรูหรา ทั้งหมดเป็นบ้านพักแบบพูลวิลลาจำนวนห้าสิบหลัง โรงแรมมีพื้นที่กว้างขวางกินเนื้อที่ถึงแปดสิบไร่ ราคาที่พักแพงหูฉี่ แต่นักท่องเที่ยวรวมถึงลูกค้าไฮโซก็ยินดีจ่ายเพื่อแลกกับความสะดวกสบายและความอลังการ วิวจากหน้าต่างเผยให้เห็นทะเลรอบทิศจนถึงขนาดมีคนเปรียบเทียบกับว่า นี่คือสวรรค์บนดิน

เมื่อหนึ่งปีก่อน เจ้าของเพิ่งจะออกโครงการรีสอร์ทสุดหรูแห่งใหม่ในพื้นที่ติดกัน และมีการขุดทะเลสาบที่มีทางเชื่อมต่อกับทะเลเพื่อให้ลูกค้าทุกคนสามารถใช้บริการแหล่งน้ำ ทั้งการล่องเรือ รวมถึงการเล่นกีฬาทางน้ำ ทุกคนต่างคิดว่ากิจการต้องไปได้สวย แต่ข้อมูลเบื้องต้นที่ธนริศสืบทราบมานั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว

“คุณไบรอันรู้ข่าววุ่นในหรือครับ”

“ใช่ ผมสืบดูแล้ว เป็นเรื่องจริง”

ไบรอัน คือกลไกสำคัญที่ทำให้ธนริศเจรจาปิดดีลธุรกิจได้สำเร็จมาหลายครั้ง รวมถึงบริษัทล่าสุดที่เพิ่งเทกโอเวอร์ไป กว่าดีคิงส์จะเทกโอเวอร์บริษัทหนึ่งได้นั้นต้องอาศัยข้อมูลเจาะลึกทุกด้าน เพื่อให้มั่นใจว่ากิจการที่จะซื้อจะทำกำไรมากกว่าเป็นหนี้สะสมของบริษัท

“ไม่น่าเชื่อ ผมยังคิดว่าเขากำลังจะเปิดโครงการเฟสสอง สาม และสี่ตามมาเสียอีก”

“นั่นคือสิ่งที่ทุกคนคิด แต่ที่จริงตรงกันข้าม เราถึงต้องรีบคว้าโอกาสนี้ไว้ ไบรอันเพิ่งบอกข้อมูลลับกับฉัน ดังนั้นเราจะช้าไม่ได้”

“เกมนี้ชักสนุกเสียแล้ว คุณกรีซเรียนให้เดลทราบหรือยัง”

“ยัง ผมกำลังรอให้เขาโทร. มา”

เวลาท้องถิ่นที่เมืองไทยกับลอสแอนเจลิสต่างกัน แต่แม้จะอยู่คนละประเทศ เดิร์กก็รับรู้ความเป็นไปทุกอย่างของบริษัท ในยุคที่เทคโนโลยีล้ำสมัย ประเทศที่อยู่ห่างกันมากกลับเชื่อมต่อกันได้แทบจะตลอดเวลา

“นั่นผมคงต้องขอตัวไปพักก่อน จะได้เตรียมลุยโปรเจกต์ใหญ่ด้วยกัน”

เดิร์กเก็บของเข้าไปในเสื้อสูทของตน

“ตามสบาย แล้วผมจะโทร. ไปเรียก นี่ผมกำลังเตรียมของขวัญให้ไบรอัน ในฐานะที่เขาช่วยทำอะไรให้บริษัท”

“ของขวัญหรือครับ”

“กว่าจะหาได้ก็คิดอยู่นาน ไบรอันถูกใจอะไรยากมาก แต่ผมมั่นใจว่าเขาต้องชอบสิ่งนี้”

ธณริตหันโอแพตไปทางผู้ช่วยใจ หน้าที่เปิดค้างอยู่คือเว็บไซต์ของผับแห่งหนึ่ง พอเห็นภาพตรงหน้า เดิร์กก็ตาโตราวกับไข่ม้วน

“นี่คุณกริชจะพาคุณไบรอันไปที่นั่นหรือ”

“เออสิ หรือว่านายอาสาจะพาเขาไปแทนละ ฉันจะได้พัก”

เดิร์กรีบโบกไม้โบกมือ สันGRAMและหูแดงก่ำไปหมด

“โอ๊ย ไม่ไหวครับ ถ้าเป็นผับทั่วๆ ไป ผมพอช่วยได้ แต่อันนี้...ขอผ่าน”

“จะปล่อยฉันไปคนเดียวเนี่ยนะ”

“ผมขอโทษจริงๆ เรื่องบาร์ไฮสตั๊ดผมไม่ถนัด”

ธณริตมองคนสนิทแล้วโคลงศีรษะ เขาโบกมือเป็นเชิงอนุญาตพร้อมพูดว่า

“เอาเถอะ รีบไปพักก่อนฉันจะเปลี่ยนใจ อย่าลืมเตรียมตัวให้พร้อม แล้วรอฉันเรียก”

เดิร์กพยักหน้า โคลงตัวออกไป ทิ้งให้ธณริตมองหน้าจ้อโอแพตอย่าง

ครุ่นคิด บาร์โธโลมัส หรือที่คนทั่วไปรู้จักกันว่าเป็นสถานที่คลายเหงาสำหรับสาว ๆ แต่นอกจากผู้หญิงแล้ว ผู้ชายจำนวนมากก็ชอบไปนั่งเล่นหาเพื่อนคุย เขารู้จักไบรอันมานาน จึงรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นชายรักชาย ไบรอันเคยมีแฟนแต่ถูกทิ้งไปเมื่อหลายปีก่อน หลังจากนั้นก็ครองตัวเป็นโสดมาตลอด ดังนั้นพอธรีนิเคยปากชวน หนุ่มใหญ่จึงตอบตกลงทันที

ธรีนิต้องสอบถามข้อมูลจากคนเคยไปเที่ยว เพื่อให้แน่ใจว่าบาร์แห่งนี้ไม่มีการขายบริการแฝงอยู่ด้วย เขาไม่อยากให้เกิดปัญหากับไบรอันตามมา แม้ว่าคำตักเตือนของที่นี่จะแพงกว่าที่อื่น แต่ชายหนุ่มก็ยอมสู้ และไบรอันยืนยันจะมาตามนัด

ยังเหลือเวลาอีกถึงสามชั่วโมง ชายหนุ่มเบือนหน้ากลับมายังแฟ้มเอกสารตรงหน้า กำลังจะเริ่มอ่าน แต่แล้วโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะก็ดังขึ้น เมื่อเห็นว่าเป็นการโทร. ผ่านแอปพลิเคชันไลน์ก็รีบกดรับ

“ทุกอย่างเรียบร้อยไหม?”

“ทุกอย่างเป็นไปตามแผน คุณไม่ต้องห่วง”

ธรีนิรายงานทันที ใบหน้าของพ่อบุญธรรมคงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เดลคงนอนเล่นอยู่ในห้องนอน รอเวลาออกไปพบปะสังสรรค์กับเพื่อนๆ

คฤหาสน์ของเดลตั้งอยู่ในเบเวอร์ลีฮิลล์ เมืองลอสแอนเจลิส ซึ่งเป็นถิ่นคนรวย มีห้องนอนสิบห้อง สนามเทนนิส สระว่ายน้ำ และพื้นที่จอดรถไม่ต่ำกว่าสิบคัน

ภายในห้องนอน เฟอร์นิเจอร์เป็นแบบเรียบง่าย เน้นประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก มุมหนึ่งจัดเป็นโต๊ะวางหมากรุก เดลไม่เหมือนมหาเศรษฐีคนอื่นๆ เพราะไม่ชอบออกไปงานเลี้ยง เขาไม่ดื่มเหล้าเพราะมีปัญหาสุขภาพ ทั้งเบาหวานและความดัน

กิจกรรมยามว่างที่โปรดปรานคือการเล่นหมากรุก บ่อยครั้งที่เดลชอบให้คนรถขับไปส่งที่สวนสาธารณะห่างจากคฤหาสน์หลายสิบไมล์ เพียงเพื่อจะไปเล่นหมากรุกและถกปัญหาเศรษฐกิจกับเพื่อนวัยเดียวกัน เพื่อนสนิท

ของเดลไม่ใช่มหาเศรษฐี แต่เป็นคนไร้บ้านที่รวมกลุ่มเป็นสมาคมเพื่อยุติ
 ส่วน ทุกวันพวกเขาจะพบปะสังสรรค์กัน เล่นหมากรูกกันไป พูดคุยกันไป

“ฉันไม่ได้หมายถึงงาน แต่หมายถึงแตกต่างหาก ไปเมืองไทยได้เจอ
 อะไรดีๆ บ้างไหม”

“อะไรดีๆ ของคุณหมายถึงอะไร”

“ก็หมายถึงคนที่จะทำให้แกเลิกครองตัวเป็นโสด แล้วใช้ชีวิตแบบคน
 ปกติแทนการกินน้ำมันเครื่องเหมือนหุ่นยนต์แบบนี้ละสิ”

เดลพูดติดตลก เขามักจะแซวลูกชายว่า ทำแต่งงานจนไม่ยอมมอง
 สาวๆ

“ยัง”

ธนริศตอบเสียงเรียบ สำหรับเขาแล้วเรื่องผู้หญิงแทบไม่ได้อยู่ใน
 ความคิดเลยแม้แต่น้อย ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีความต้องการเหมือนผู้ชายคนอื่น
 ตรงกันข้าม ฮอร์โมนเพศของเขายังพลุ่งพล่าน แต่ธนริศเลือกที่จะใช้มันไป
 กับงาน เขาเปลี่ยนหุ่นยนต์แทบทุกสัปดาห์ แต่มักคิดว่าเจ้าหล่อนต้องยอม
 เป็นแค່ของเล่นชั่วคราวเท่านั้น ชายหนุ่มยังไม่เคยคิดจะหาห้วงมาผูกคอ
 และแนอนเรื่องมีเมียนั้นลืมนึกไปได้เลย เหตุการณ์ฝังใจในช่วงวัยรุ่นทำให้
 เข็ดขยาด

“สรุปว่าที่แกไปเมืองไทยสามอาทิตย์ ยังไม่เห็นชาวอเมริกันใครสักคน
 ั้งลิ”

“ถ้าคุณหมายความว่า ผมนอนกับใครที่เมืองไทยหรือยัง คำตอบก็
 คือ ยัง”

“เย็นชาเหมือนใครวะ”

เดลบ่นใส่โทรศัพท์ ธนริศกดปุ่มเฟสไทม์บนไอแพดเพื่อให้เห็นหน้า
 พ่อบุญธรรมชัดขึ้น เขาเหลือบมองมุมเดิมบนโต๊ะที่มีกระดานหมากรูกวาง
 อยู่ ทุกอย่างยังเหมือนครั้งสุดท้ายก่อนจะมาไทย หมากรูกตานี้ยังไม่รู้แพ้
 รู้ชนะ

“เหมือนคุณมั่ง”

“ไม่จริง สมัยหนุ่มๆ มีแต่สาวๆ ชมว่าฉันปากหวานลืลาดี บนเตียงฉันไม่เคยขาดผู้หญิง รู้เอาไว้เสียด้วย” เดลพูดติดตลก

“แต่ตอนนี้คุณเจ็ดสิบกว่าแล้ว แล้วก็เลิกหิ้วผู้หญิงมานอนที่บ้านแล้วด้วย”

“เกรู้ได้ยังไง ไม่แน่มันอาจจะซุกพวกหล่อนเอาไว้ใต้เตียงก็ได้ แต่แกไม่เห็นเอง”

ธณริศไต่กลับไป รู้ดีว่าเดลกำลังพูด สุขภาพของพ่อบุญธรรมไม่ได้ดีนัก ผลการตรวจครั้งสุดท้ายมีภาวะความดันสูง หมอจึงสั่งงดกิจกรรมหนักๆ ให้เดินออกกำลังกายได้นิดหน่อยเท่านั้น เดลต้องควบคุมอาหาร ลดน้ำหนัก เรื่องจะนอนกับสาวนั้นลืมไปได้เลย

“วันนี้จะออกไปเล่นหมากรุกกับโจโฉ”

“โจโฉไม่สบาย แอดมิตยูไอซียู เห็นว่าต้องทำบายพาสหลอดเลือดหัวใจ เห็นทีคงจะไม่ได้เล่นหมากรุกด้วยกันอีกนาน”

โจโฉเป็นเพื่อนสนิทที่ไม่มีอะไรเหมือนเดลเลยแม้แต่น้อย กระทั่งสี่ปีเพราะโจโฉเป็นคนอเมริกันนิโกร ผิวคล้ำตามสายเลือดในตัว ผมหยิกขดจนติดหนังศีรษะ ฐานะยากจน มิตรภาพของทั้งสองเริ่มต้นขึ้นที่ตาหมากรุก หลายครั้งที่ธณริศอิจฉาโจโฉที่มีเวลาอยู่กับเดลมากกว่าเขาด้วยซ้ำ

“ถ้าเมื่อ มาเล่นหมากรุกกับผมที่เมืองไทยก็ได้ล่ะ”

“ไม่ละ ชี้เกี่ยจั่งเครื่องบิน เมื่อยกัน เอาไว้อรอกกลับมานี่ดีกว่า หมากรุกกระดานสุดท้ายยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ” เดลพูด

ธณริศจับความเหงามในน้ำเสียงนั้นได้ แต่เดลก็ยังเป็นเดลอยู่วันยังค่ำ ที่ไม่เคยบอกรับปากบอกคนอื่นว่ารู้สึกอย่างไร

“ผมจะรีบสะสางงานที่นี้แล้วรีบกลับไป”

“ไม่ต้องรีบหรอก ฉันไม่ใช่คนแกขี่เหงา ที่โทร. มาถามก็เพื่อให้แน่ใจว่า แกไม่ได้ทำเงินของบริษัทกระเด็นหลุดมือไปเท่านั้น”

“นอกจากไม่กระเด็นแล้ว ผมยังทำกำไรให้บริษัทคุณอีกหลายสิบล้านรู้อะไรวัด้วย” ธนริศโอ้

“แน่ใจอย่างนั้นเลยหรือ กะอีแค่บริษัทเล็กๆ ที่เทกโอเวอร์นี่นะ” เดลปรัมมาส

“ไม่ใช่บริษัทนี้ แต่เป็นโรงแรมที่ผมกำลังจะซื้อให้คุณต่างหาก คุณรอฟังข่าวดีก็แล้วกัน อีกไม่นาน คนจะต้องทิ้งที่ที่ดีถึงส์สามารถสร้างเม็ดเงินมหาศาลภายในเวลาไม่ถึงเดือน”

ธนริศวางสายไปแล้ว แต่เขายังไม่มีกะจิตกะใจจะอ่านเอกสารตรงหน้า ความทรงจำในอดีตยังแจ่มชัดว่า ครั้งหนึ่งเขาคือเด็กยากจนเนื้อตัวสกปรกที่ซุกตัวอยู่ข้างถังขยะด้วยความหวาดกลัว จนกระทั่งมีรถบรรทุกคันหนึ่งแล่นมาจอดเทียบ ธนริศตอนนั้นซึ่งพอมแกร็นถูกดึงขึ้นรถท่ามกลางพ่อค้าที่วิ่งไล่ นั่นก็เพราะเขาขโมยอาหาร

เขาเป็นเด็กกำพร้า ถูกทิ้งไว้ข้างบ้านซอมซ่อหลังหนึ่งตั้งแต่แบเบาะยายที่เลี้ยงเขามอบอกว่า ธนริศคงเป็นลูกของเด็กวัยรุ่นใจแตกสักคนที่ถูกนำมาทิ้งหลังคลอดได้ไม่นาน เขาน่าจะมีเชื้อสายฝั่งตะวันตกไม่มากนักน้อยเพราะเส้นผมเป็นสีน้ำตาลเข้ม ไม่ดำ แถมตายังมีสีฟ้าเจือเทาดูแปลกตา

ยายบอกว่าทนเสียงร้องแหกปากของเขาไม่ไหว จึงนำเด็กทารกมาเลี้ยง อาศัยนมบริจาจากคนข้างบ้านบ้าง หรืออาศัยนมจากแม่ลูกอ่อนที่อยู่บ้านติดกันบ้าง แต่เดิมเขาไม่ได้ชื่อกริช แต่รูปร่างที่แกร็นเพราะไม่ค่อยมีอะไรกินทำให้ดูตัวโย่ง ยายเลยเรียกติดปากว่า ‘ไอ้แกร็น’

เมื่อโตขึ้นเขาก็ต้องช่วยยายทำขนมขาย ขนมของยายไม่ได้ขายดีแต่พอเลี้ยงตัวได้ ชีวิตของธนริศต้องอยู่อย่างอดๆ อยากๆ จนวันหนึ่งเมื่อยายตัดช่องน้อยเสียชีวิตไป เขาซึ่งอายุแค่เจ็ดขวบไม่มีที่ไป ครั้นจะอาศัยอยู่ในบ้านเดิมก็บังเอิญที่ดินแถวนั้นถูกเวนคืนพอดี เด็กชายจึงต้องเร่ร่อนขโมยของกินไปวันๆ อาศัยนอนข้างถนน นอนในตรอก นอนตรงป้ายรถ

ประจำทางบ้าง จนกระทั่งวันหนึ่งเขาหิวจนทนไม่ไหว เข้าไปขโมยไก่ย่างในร้านแห่งหนึ่ง แต่เคราะห์ซ้ำกรรมซัด อาหารที่ขโมยมาถูกนักเลงเจ้าถิ่นแย่งไปเสียอีก

เด็กชายวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน หลบอยู่ข้างถังขยะด้วยความหวาดกลัว จนกระทั่งเดลมาเจอ ชายสูงวัยเล่าว่าเห็นตั้งแต่ตอนที่เขาแอบเข้าไปในร้านด้วยความสงสารจึงจะออกเงินให้ แต่เขากลับหายตัวไปเสียก่อน เดลนั่งรถกลับโรงแรม แต่บังเอิญเจอเขาเข้า

ตอนแรกเดลแค่ต้องการเลี้ยงอาหารเด็กเพราะสงสาร แต่พอได้สบตา และเห็นความกล้าหาญของเด็กชาย แม้ร่างกายจะเต็มไปด้วยบาดแผล แต่ก็สู้ยิบตาไม่ยอมใคร สุดท้ายเดลจึงตัดสินใจพาธนริศกลับต่างประเทศด้วยเขาอาศัยเส้นสายและอำนาจเงินผนวกกับหลักฐานที่อีกหลายอย่าง กว่าจะพาเด็กชายกลับประเทศไปได้ เรื่องราวของธนริศควรจะจบลงอย่างแฮปปี้เอนดิ้ง แต่เปล่าเลย เพราะเดลไม่เหมือนพ่อบุญธรรมคนอื่น

เดลไม่ใช่คนรักเด็ก จึงไม่เคยกอดไม่เคยหอมเด็กชาย เหมือนเขาทำสิ่งที่ควรทำด้วยการช่วยให้เด็กชายมีชีวิตที่ดีขึ้นเท่านั้น ธนริศแม่จะถูกเลี้ยงดูเป็นอย่างดี แต่กลับรู้สึกกลัวหว่ เพราะสิ่งที่เด็กชายโยยหาไม่ใช่เงิน แต่เป็นความรัก

ธนริศรู้ตัวว่าทำตัวไร้เหตุผล เขาในวัยเก้าขวบโยยหาความรักความอบอุ่น สิ่งที่เดลมอบให้คือเงินทอง ความสะดวกสบาย ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ไม่อาจเติมเต็มหลุมดำอันกว้างใหญ่ในใจ เดลมีลูกสามคน ต่างโตมีครอบครัวและแยกย้ายกันไปอยู่บ้านของตัวเอง นานๆ ครั้งจึงจะกลับมาเยี่ยมพ่อ ลึกๆ ลงไปแล้วเดลคงเหงา พอเหงาเขาจึงสอนให้เด็กอายุเก้าขวบเล่นหมากรุกเป็นเพื่อน

เด็กชายจำเทคนิคการเล่นที่พ่อบุญธรรมเคยสอนได้อย่างแม่นยำ เขาเป็นคนฉลาด ไอคิวสูงมากกว่าร้อยแปดสิบ ยามโรงเรียนหยุด แทนที่จะได้ออกไปเล่นกับเพื่อน เดลกลับขอให้ธนริศเล่นหมากรุกเป็นเพื่อน ช่างเป็น

เกมที่น่าเบื่อสำหรับเด็ก แต่พอโตขึ้นความเบื่อก็กลับเป็นความท้าทาย สุดท้ายก็กลายเป็นความอยากเอาชนะ แต่น่าแปลกที่เขาเล่นหมากรูกังมาก แต่ไม่เคยชนะเลยได้เลยสักครั้ง

เคลสอนอะไรหลายอย่างรวมถึงทัศนคติในการดำรงชีวิต การจะอยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหารต้องรู้จักทำทุกอย่างด้วยสมอง ธนริศเองก็มักจะนำสิ่งที่ปิตาบุญธรรมสอนมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ เพราะเหตุนี้เองเขาจึงไม่เคยเรียกเคลว่า ‘พ่อ’ แต่เรียกว่า ‘คุณ’ แต่เคลก็ไม่เรียกร้อง สิ่งที่เขาต้องการคือเพื่อนเล่นหมากรูกเท่านั้น

เขามีรูปร่างสูงบึกบึน อันเป็นผลจากการชอบเล่นกีฬาทุกชนิด ทุกวัน ธนริศจะว่ายน้ำ เข้ายิม ถ้าวางก็จะออกไปเล่นกีฬากลางแจ้ง ผิวคล้ำแดด เพราะสายเลือดผสมในตัว ใบหน้าหล่อเหลาหาตัวจับยาก อีกทั้งยังมีผิวเข้ม พาดอยู่เหนือขนตาคมกริบสีส้มแปลกตา ยามจ้องมองลูกค้าสาว ๆ ก็พากันใจละลาย ยามทำหน้าที่หนึ่งคนจะคิดว่าดู แต่ยามโกรธจัดน่ากลัวยิ่งกว่า

สำหรับคนอื่น เขาคือผู้ขายเย็นชา ดุดันหากถูกขัดใจ นั่นก็เพราะปมในอดีต ชายหนุ่มเหลือบมองไปที่ตู้โชว์ ภายในมีตุ๊กตาหมีสีน้ำตาล สีของมันเริ่มซีด แต่ธนริศก็ดูแลมันเป็นอย่างดี เพราะมันคือตัวแทนของเหตุการณ์ในวันนั้น วันที่ธนริศสาบานกับตัวเองว่า จะไม่มอบหัวใจให้ใครอีกชั่วชีวิต

ภาพถ่ายในกรอบรูปที่วางอยู่ในตู้คือตัวแทนของธนริศคนเก่า ใบหน้าของเขายามสวมชุดมาสคอตหมีสีน้ำตาลช่างเปี่ยมไปด้วยความสุข แต่นั่นคือภาพสุดท้าย ธนริศคนเก่าได้ตายไปแล้วพร้อมกับรักครั้งแรกที่เขาไม่มีวันลืม แต่จะจำมันไว้เพื่อเตือนตัวเองตลอดไป

ผู้หญิงล้วนแต่ไม่จริงใจ หล่อนพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อความต้องการของตัวเอง ผู้ชายก็แค่เหยื่อที่เจ้าหล่อนจะปั่นหัวเล่นอย่างไรก็ได้ แต่ธนริศไม่ใช่ผู้ชายคนเดิมอีกแล้ว เขาคือหมิกิริชสีที่พร้อมจะตะปบทุกคนให้ได้ว่า ถ้าใครคนนั้นกล้าขวางทาง

“จะรีบไปไหนหรือเพลิน”

สาวน้อยในชุดเครื่องแบบนักเรียนถาม เพราะเมื่อกระดิ่งดังขึ้น ฟิมพ์ภิดาก็รีบร้อนเดินออกจากห้องเรียนทันที วันนี้เป็นวันสอบวันสุดท้าย ช่วงกลางเทอม ขณะที่นักเรียนทุกคนต่างมีแผนจะไปฉลองวันสอบเสร็จกับเพื่อนๆ แต่สาวน้อยกลับมีแผนการอื่น

“ฉันจะไปหาแม่ที่บริษัท”

เพื่อนสนิทตาโต อ้าปากพะงาบๆ อยู่หลายนาทีกว่าจะหาเสียงตัวเองเจอ สู้ขวัญรู้จักนิสัยเพื่อนรักเป็นอย่างดี หากมุ่งมั่นขนาดนี้คงไม่มีอะไรทำให้เปลี่ยนใจได้

“จะดีหรือเพลิน ไหนแม่แกห้ามเข้าบริษัทไม่ใช่หรือ”

ต้นเหตุเกิดจากเมื่อสัปดาห์ก่อนที่ฟิมพ์ภิดาบุกไปอาละวาดในบริษัท จนอรุณาโกรธจัด สั่งห้ามเด็ดขาดไม่ให้ลูกสาวเข้าไปยุ่งย่ำอีก ไมเช่นนั้นจะถูกลงโทษด้วยการกักบริเวณและตัดเบี้ยเลี้ยง ใครๆ ก็รู้ว่าอรุณา หรือ มาตามอู๋ ประธานบริษัท เป็นสาวแกร่ง แกร่ง และเด็ดขาดขนาดไหน ถ้าออกคำสั่งขนาดนี้แล้วมีผู้ขัดขืนคงเป็นเรื่องแน่

“แต่วันนี้ฉันต้องคุยกับแม่ให้รู้เรื่อง”

คนนอกอาจจะมองว่าฟิมพ์ภิดาก้าวร้าว แต่สู้ขวัญเท่านั้นที่รู้ว่าเพื่อนสาวมีปม อรุณาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ กิจการของบริษัทขายตรงเครื่องสำอางมียอดทะลุเป้า ทำกำไรได้ปีละหลายร้อยล้าน มีสมาชิกในเครือข่ายเพิ่มขึ้นทุกๆ ปี อรุณาคือต้นแบบของผู้หญิงเก่ง มั่นใจ ใบหน้าสวยดูอ่อนกว่าวัยจนหลายคนไม่รู้ว่ายอายุมากแล้ว สื่อหลายแขนงตั้งชื่อให้ว่า มาตามอู๋

ขณะที่มารดาเป็นสาวสังคม แต่จอร์ชเป็นเพียงเชฟที่มาเปิดร้านอาหารที่เมืองไทย โชคร้ายที่เขาถูกหุ้นส่วนโกงจนต้องปิดร้าน จอร์ชตกงาน จึงรับหน้าที่เลี้ยงลูก แต่อรุณางานยุ่งมาก ต้องออกงานสังคมแทบทุกวัน ช่องว่างระหว่างสามีภรรยาจึงกว้างขึ้น ทั้งสองทะเลาะกันบ่อยครั้งจนจบลง

ด้วยการหย่าร้าง

จอร์จตัดสินใจย้ายกลับไปแคลิฟอร์เนีย ความเหงาทำให้เขาทำงานหนักจนร่างกายอ่อนเพลีย ในวันเกิดเหตุจอร์จขับรถประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต พิมพ์ภิดาโทษว่าทุกอย่างเป็นความผิดของมารดา เพราะในคืนเกิดเหตุจอร์จโทร. หาภรรยา แต่ห่อ่นไม่ได้รับสาย เพราะกำลังออกงานสังสรรค์กับลูกน้องหนุ่มคนหนึ่ง

พิมพ์ภิดาไม่ยอมอภัยให้แม่ หล่อ่นโทษอรุณว่าเป็นต้นเหตุให้พ่อเสียชีวิต แม่ลูกจึงทะเลาะกันหนักขึ้น อรุณเอาแต่เงียบ ไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น แม่กับลูกจึงเหมือนคนแปลกหน้าต่อกัน จุดแตกหักอยู่ที่รัฐกร เขาเป็นผู้จัดการฝ่ายขายที่ทำตัวสนิทสนมกับประธานบริษัทอย่างออกนอกหน้า จนเกิดข่าวลือว่าทั้งสองกิ๊กกัน

“มีเรื่องอะไรไ้คุยที่บ้านไม่ดีกว่าหรือ เรื่องภายในครอบครัว คนอื่นรู้หน่อยที่สุดเป็นดี”

“แต่แม่จงใจหลบหน้าฉัน โทร. ไปก็ไม่รับ โทร. หาคุณวิมลก็บอกว่างานยุ่ง แล้วจะให้ฉันทำยังไง”

“แม่แกอาจจะงานยุ่งจริงๆ ก็ได้”

“ไม่จริง ถ้ายุ่งแม่จะมีเวลาควงผู้ชายคนนั้นไปกินข้าวได้ยังไง”

สองวันก่อนคอลัมน์ซุบซิบลงรูปคู่ของอรุณกับรัฐกร ทั้งสองไปกินข้าวด้วยกัน นักข่าวตีข่าวว่านี่อาจจะเป็นรักครั้งใหม่ของมาตามู๋ ทำให้พิมพ์ภิดาร้อนใจมาก หล่อ่นจ้างคนสืบเรื่องของรัฐกร และพบว่าชายหนุ่มคบผู้หญิงหลายคนเพื่อผลประโยชน์ แต่เนื่องจากการให้ด้วยความเสนหา จึงยังไม่มีคดีติดตัว

“แต่แม่แกมีสิทธิ์ที่จะเลือกคบใครก็ได้”

“แต่ต้องไม่ใช่ไอ้แมงดานั้น แกก็รู้ว่ามันต้องการผลประโยชน์”

พิมพ์ภิดาไหล่ออกไปด้วยความโกรธจัด ภาาถ่ายที่ลงในหนังสือซุบซิบคือรูปที่อรุณกับรัฐกรพากันขึ้นคอนโดฝ่ายขาย คินนั้นหญิงสาว

ร้องให้จนตาบวม หล่อนไม่เข้าใจว่าทำไมมารดาซึ่งเก่งทุกเรื่องถึงดูเรื่องง่ายๆ แค่นี้ไม่ออก

ลู่อวัญยื้อแขนเพื่อนรักเพื่อปรางพร้อมกับจู่ปากให้หรีเสียงลง

“เบาๆ หนอยสิเพลิน คนมองเห็นใหญ่แล้ว แกไม่อายหรือ”

“อายทำไม ไ้รัฐกรต่างหากที่ต้องอาย ฉันรู้ว่าจะมันคิดอะไรอยู่”

ตลอดเวลา นับตั้งแต่มีข่าว อรุณามักกลับบ้านดึก พอขึ้นห้องก็ลงกลอนลือกประทุ แม้ว่าพิมพ์ภิดาจะหาโอกาสคุยเรื่องนี้ แต่มารดาก็เอาแต่หลบเลี่ยง ลีกลงไปแล้วหญิงสาวเริ่มไม่มั่นใจว่าอรุณาลงรักหนุ่มรุ่นน้องจริงๆ หรือไม่

“อคติเกินไปหรือเปล่า ไม่แน่นายรัฐกรอะไรนั้นอาจจะรักแม่แกจริงก็ได้นะ ไม่ดีหรือ แม่แกจะได้มีคู่คิด ไหนๆ พ่อแกก็เสียไปตั้งสองปีแล้ว”

“ไม่ ฉันรู้จักมันดี คนอย่างมันไม่เคยรักใครจริง น้อย่าบอกนะว่าแกเห็นด้วยกับการที่แม่จะเอาไ้รัฐกรมาเป็นพ่อเลี้ยงฉัน”

“ฉันไม่ขอออกความเห็นอะไรทั้งนั้น ถึงยังงั้นฉันก็เป็นคนนอก เรื่องนี้แกคุยกับแม่เองดีกว่า แต่ที่ฉันพูดก็เพราะอยากให้แกใจเย็นลงสักหน่อย มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากัน”

“ไม่รู้ละ วันนี้ฉันต้องคุยให้รู้เรื่อง แต่ถ้าแม่ไม่ฟังละก็...”

“กะ...แกคิดจะทำอะไร”

ลู่อวัญหน้าซีด รู้ดีว่าพิมพ์ภิดามีลูกบ้าเยอะ ยิงอยู่ในอารมณ์เหวี่ยงสุดขีดแบบนี้ด้วย เพื่อนสาวเคยพุ่งกางเกงสั้นกุดพร้อมเสื้อกล้ามตัวบางจ๋อยเดินดุ่มๆ เข้าไปในบริษัทเพียงเพื่อให้อรุณาทนมาสนใจ

“แกอย่ารู้เลย”

“อย่าทำบ้าๆ นะเพลิน คิดให้รอบคอบก่อน การที่แกทำอะไรพิลึกๆ นอกจากแม่จะเสียหน้าแล้ว ตัวแกเองก็อาจจะตกอยู่ในอันตรายด้วยนะ ฉันเป็นห่วง”

“เอาเถอะ ฉันไม่ทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตรายหรอกนะ เชื่อมือสิ”

“ແ່หรือ ฉันเห็นหน้าแกแล้วไม่ไหวใจเลย”

“ทำไม ไม่เชื่อใจฉันหรือ”

สู่ขวัญถอนหายใจ “ใช้คำว่าเป็นห่วงจะดีกว่า เสียตายที่วันนี้ฉันไปเป็นเพื่อนแกไม่ได้ ที่บ้านนัดกินข้าวเย็นวันเกิดคุณย่า”

พิมพ์ภิตาตอบว่าเพื่อนรัก สู่ขวัญคือเพื่อนที่หล่อนรักที่สุด สู่ขวัญมาจากครอบครัวอบอุ่น แม่อายุสิบแปดแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ปกครองมารับมาส่งทุกวัน วันไหนที่พ่อกับแม่ไม่ว่างก็จะส่งคนขับรถมาจอดรอหน้าโรงเรียน ถ้ากลับบ้านผิดเวลาหน่อยก็จะมีทั้งพ่อแม่ ปู่ย่า โท. ตาม หลายครั้งที่พิมพ์ภิตาอิจฉาเพื่อนที่มีคนคอยรักคอยห่วงใย

ขณะที่บ้านหล่อนนั้นใหญ่โตหาเงียบเหงา บ้านมีแต่ตัวตึกและคนรับใช้ไม่ต่ำกว่าสิบคน แต่ผู้อาศัยอยู่ในบ้านกลับเหินห่าง มีเพียงป่าขึ้นซึ่งเป็นแม่บ้านเก่าแก่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่ห่วงใยหล่อน หลังจากบิดาเสียชีวิต พิมพ์ภิตาก็ได้รับเงินจากกรรมธรรม์ประกันชีวิตเป็นจำนวนมาก แต่เงินมากมายกลับไม่อาจซื้อความสุข เพราะคนที่หล่อนรักเพียงคนเดียวก็คือแม่

อรุณาทำตัวเหินห่างเมื่อรัฐกรเข้ามาใกล้ชิด พิมพ์ภิตาจึงไม่แน่ใจว่าข่าวลือที่ว่ามารดาจะแต่งงานใหม่อาจเป็นเรื่องจริง รัฐกรไม่ใช่คนดี เพียงต้องการปกปิดการมารดาเท่านั้น พิมพ์ภิตามักปรับทุกข์กับสู่ขวัญ หลายครั้งที่กลุ่มใจจนนอนกอดรูปบิดาและร้องไห้จนหลับไป

“แกไปเถอะ ไม่ต้องห่วง ฉันสัญญาว่าจะไม่บึ้งเกินไป”

“เชื่อได้แน่นะ”

“ก็สัญญาแล้วจะเอาอย่างไรอีก”

“เอาเถอะ ฉันจะคอยเอาใจชวายนะ ถ้ามีอะไรโทร. หาฉันได้ตลอด ถึงจะไปกินข้าวกับครอบครัวแต่ฉันก็ยังรับโทรศัพท์ได้”

สู่ขวัญยิ้มโหล่เพื่อนรักเข้าหาตัว พิมพ์ภิตาเอียงหน้ามาซบพร้อมถอนหายใจ

“แกเข้าใจใช่ไหมว่าฉันจำเป็นต้องทำ”

“ฉันรู้ว่าแกเจ็บปวด แต่จำที่ฉันบอกได้ไหม บางเรื่องแกก็ต้องรู้จักปล่อยวาง พระพุทธเจ้าสอนว่าสัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรม ถ้ากรรมไม่ใช่คนดี ลักวันหนึ่งกรรมก็ต้องตามทัน”

“พอเลย เลิกยกธรรมะมาสอนฉันได้แล้ว ถึงยังงี้ก็ยังไม่เข้าหัวหรอก แกรีบไปขึ้นรถเถอะ คนขับจอดรอนานแล้ว”

พิมพ์ภิดาเหลือบมองรถที่คุ่นตาซึ่งจอดอยู่หน้าโรงเรียน สู้ขวัญพยักหน้า หล่อนโบกมือและเดินไปขึ้นรถโดยมีหญิงสาวอีกคนมองตาม เมื่อเพื่อนรักขึ้นรถเรียบร้อย พิมพ์ภิดาก็หยิบโทรศัพท์ออกมาโทร. หาใครบางคน

“แม้อยู่ที่บริษัทใช่ไหม”

ปลายสายตอบมา หล่อนคลี่ยิ้มพร้อมกับโบกเรียกแท็กซี่และก้าวขึ้นไปทันที

๑

ประชิดชีวิต

พิมพ์ภิตามองตีกระฟ้าตรงหน้า หญิงสาวเคยมาที่นี่หลายครั้งแล้ว แต่วันนี้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีก ครั้งล่าสุดหล่อนบุกมาอาละวาดแต่ถูกไล่ออกไป สายตาที่มองมาที่หล่อนเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น แม้กระทั่งยามเฝ้าประตูรวมถึงพนักงานคนอื่นๆ แต่คงเพราะรู้ฤทธิ์ลูกสาวคนเดียวของท่านประธาน จึงไม่มีใครกล้าเข้ามาขวาง หญิงสาวกดลิฟต์ขึ้นไปถึงหน้าห้องทำงาน และกำลังจะเลี้ยวไปยังห้องประชุมซึ่งอยู่สุดทางเดิน แต่กลับมีใครบางคนมาห้ามเอาไว้

วิมลสวมชุดสูทกระโปรงแบบผู้หญิงทำงานสีหวาน ใบหน้าของเลขาอายุสามสิบปลายๆ บึ้งตึง พิมพ์ภิตารับพูดสิ่งที่ต้องการทันที

“แม่อยู่ไหน ฉันต้องการพบแม่”

“คุณอรุณาออกไปพบลูกค้า วันนี้คงไม่กลับเข้ามาค่ะ”

พิมพ์ภิตารู้ดีว่าวิมลโกหก สายของหล่อนในบริษัทรายงานว่ามีประชุมใหญ่ อรุณาจะไม่ออกไปไหนทั้งวัน หญิงสาวนำเงินส่วนหนึ่งจ้าง ‘สาย’ อันได้แก่ยามเฝ้าประตูด้านล่างและพนักงานอีกหลายคนเพื่อสืบเรื่อง

ของมารดา ทุกวันจะมีข้อความส่งเข้าโทรศัพท์ รวมถึงรูปภาพประกอบเพื่อให้รู้ว่ามารดาทำอะไรบ้าง พบปะใครบ้าง

“ไม่จริง ฉันรู้ว่าแม่อยู่ที่นี้ คุณวิลลยอมามาขางดีกว่า”

หญิงสาวถลันเข้าไปที่ประตู เตรียมผลักเข้าไป แต่ถูกยื้อมือเอาไว้

“คุณอรุณาไม่อยู่จริงๆ ค่ะ เชิญคุณเพลินกลับไปก่อนเถอะค่ะ”

“ไม่ต้องมาโกหก ฉันรู้ว่าแม่อยู่ แม่หลบอยู่ในห้องประชุมใช่ไหมทำไมถึงไม่ยอมออกมาพบฉัน” สายตากวาดมองประตูบานใหญ่ที่อยู่สิ้นสุดเนื่องจากผนังค่อนข้างเก็บเสียงจึงไม่รู้ด้านในมีอะไร

“คุณอรุณาไม่อยู่จริงๆ ค่ะ”

“ฉันไม่เชื่อ ต้องขอเข้าไปดูให้เห็นกับตา”

ร่างที่กางมือกั้นไว้ทำเอาพิมพ์กิดาโกรจัด หล่นถลึงตาดู แต่วิลลกลับไม่หลบตาและจ้องตอบ เท่านั้นเองหญิงสาวก็รู้ดีว่าทั้งหมดเป็นคำสั่งของอรุณานั่นเอง

“นี่คุณกล้าขวางทางฉันหรือ รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

“อย่าทำให้ดิฉันลำบากใจเลยนะคะคุณเพลิน ยอมกลับไปดีๆ ดีกว่า”

“นี่ฉันหรือ”

“ดิฉันไม่ได้รู้ แต่คุณอรุณาสั่งไว้ว่าห้ามคุณเพลินเข้ามาที่บริษัท เท่าที่ดิฉันยอมให้คุณขึ้นมาถึงบนนี้ก็ถือว่ามากแล้ว แต่ถ้าคุณเพลินยังดื้อ ดิฉันคงต้องจัดการขั้นเด็ดขาด”

วิลลหันไปทางพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ยืนคุมเชิงอยู่สองคน พิมพ์กิดาเพิ่งสังเกตว่าวันนี้มีคนมาเพิ่ม ครั้งก่อนหน้าห้องจะมีแค่เลขาฯ สาวนั่งอยู่เท่านั้น คงเป็นคำสั่งของมารดาอีกเช่นเคย

“คุณจะทำอะไร”

“ทำอะไรก็ได้เพื่อไม่ให้คุณเพลินเข้าไปในห้องนั้น”

“กล้ามากนะ ไม่รู้หรือว่าฉันเป็นใคร”

“ดิฉันทราบค่ะว่าคุณเพลินคือลูกสาว แต่คุณอรุณาสั่งเอาไว้ ดิฉันกับ

ลูกจ้างคนอื่นๆ ก็ต้องทำตาม คุณเพลินกลับไปเถอะนะคะ”

“ฉันไม่กลับ วันนี้ฉันต้องคุยกับแม่ให้รู้เรื่อง”

ร่างบางตืดตันจะเข้าไป แต่วิลลคิดว่ามือเอาไว้ หล่อนพยักหน้าให้พนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานทั้งสองคนจึงปราดเข้ามาจับข้อมือสองข้าง พร้อมกับล็อกแขนหล่อนในลักษณะหิวปีก พิมพ์ภิดาไววาย

“นี่คุณจะทำอะไร ปล่อยฉันนะ บอกให้ปล่อย”

หญิงสาวตื่นไววาย วิลลจึงใช้สกอตซ์เทปปิดปากหล่อนไว้ ยามทั้งสองคนหิวปีกพิมพ์ภิดาเข้าไปในลิฟต์และกดลงไปด้านล่าง โดยมีวิลลตามไปด้วย หล่อนถูกขนาบโดยชายตัวโตสองคน ครั้นจะเดินต่อก็ถูกวิลลถลึงตาใส่ สีหน้าจริงจังบ่งบอกว่าอีกฝ่ายเอาจริง

“อย่าดื้ออีกเลยคะ ฉันยังไม่อยากจับคุณมัดเอาไว้”

“นี่คุณกลัวหรือ ปล่อยฉันนะ”

หญิงสาวพูดเสียงอู้อี้ผ่านสกอตซ์เทป พยายามออกฤทธิ์ออกเดช แต่เพราะมือที่แข็งแรงประดุจคีมเหล็กทำให้สู้แรงไม่ไหว เมื่อประตูลิฟต์เปิด ยามทั้งสองคนก็พาพิมพ์ภิดาไปด้านหลังบริษัท พิมพ์ภิดาดันจนหลุดจากการเกาะกุม แล้วดิ่งสกอตซ์เทปที่ปิดปากออกพร้อมชู

“คุณร้ายมากนะ ฉันจะฟ้องแม่ว่าคุณกล้าทำอย่างนี้กับฉัน พวกคุณทุกคนจะถูกไล่ออก”

“นี่เป็นคำสั่งของคุณอรุณาคะ คุณเพลินอย่าดื้ออีกเลยนะคะ ในเมื่อคุณอรุณาไม่ต้องการพบ ต่อให้คุณพยายามบุกมาสักกี่ที ท่านก็จะให้จับคุณโยนออกไปแบบนี้ทุกครั้ง เห็นใจดิฉันที่ต้องทำตามคำสั่งด้วยเถอะคะ”

“นี่คุณ” พิมพ์ภิดาถลันเข้ามาอีก แต่ถูกยามตัวโตสองคนขวางเอาไว้ หล่อนประเมินกำลังอยู่ในที่ เมื่อรู้ว่าไม่มีทางสู้ได้ จึงได้แต่เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“คอยดูนะ ในเมื่อแม่ไม่ยอมคุยกับฉันดีๆ ก็เอาสิ จะได้รู้ว่าใครแน่กว่าใคร ฉันจะทำให้แม่ต้องอับอายจนกว่าแม่จะยอมพูดกับฉัน”

ร่างบางหันหลังเดินจากไป โทรศัพท์มือถือของวิลลดังขึ้น หล่อน

ตอบว่า

“เรียบร้อยแล้วค่ะ ดิฉันกำลังจะกลับขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

ภายในห้องประชุมระหว่างพักครึ่ง ประธานบริษัทนั่งอยู่เพียงลำพัง เคาระหัดที่อรุณาคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่าลูกสาวจะบุกมา จึงสั่งให้ลูกน้องทุกคนพักรับประทานอาหารว่างเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะ หลังจากนั้นจึงมอบให้วิมลเป็นผู้จัดการแทน

หล่อนรู้ว่าลูกสาวต้องการคุยเรื่องข่าวซุบซิบในหนังสือเมื่อหลายวันก่อน หล่อนคิดไม่ถึงว่าจะถูกแอบถ่าย ข่าวที่หล่อนขึ้นคอนโดของรรฐกรถูกเผยแพร่ไปทั่ว ไม่เพียงลูกสาวที่เห็น พนักงานแทบทุกคนในบริษัทก็รู้เห็นด้วย

อรุณายอมรับว่าสนิทสนมกับรรฐกร แต่ยังไม่พร้อมจะใช้คำว่าแฟน โดยเฉพาะเมื่อหล่อนกับลูกยังมีปัญหาการคาซังกัน

พิมพ์ภิดาเป็นเด็กเอาแต่ใจ ลูกสาวรักจอร์ชมาก เมื่อเขาตายก็โทษว่าเป็นความผิดของหล่อน อรุณายอมรับว่าตัวเองทำงานยุ่งจนไม่มีเวลา หล่อนมอบให้สามีเป็นผู้ดูแลลูก แต่เมื่อถึงจุดที่ไม่อาจประคองครอบครัวเอาไว้ได้ ช่องว่างระหว่างหล่อนกับลูกสาวก็ราวลึกจนยากจะแก้ แม้ว่าแม่ขึ้นซึ่งเป็นแม่ครัวเก่าแก่จะพยายามประสานเป็นกาวใจ แต่ดูเหมือนจะไม่อะไรดีขึ้นเลย

อรุณาแอบมองเหตุการณ์ทั้งหมดจากจอมอนิเตอร์ของกล้องวงจรปิด และเห็นตั้งแต่ลูกสาวลงจากรถมาแล้ว หล่อนเฝ้าดูเลขาฯ สาวจัดการกับพิมพ์ภิดา และได้แต่หวังว่าลูกสาวจะยอมรามือ เมื่อได้ยินเสียงผลักประตูก็เงยหน้าขึ้น

“ขอบใจมากนะวิมลที่ช่วยจัดการธุระให้”

เลขาฯ สาวมีท่าทางลำบากใจ คงเพราะได้รับคำสั่งให้จัดการขึ้นเด็ดขาด ไม่ใช่ว่าอรุณาไม่รักลูก แต่พิมพ์ภิดาถูกตามใจจนเคยตัว อย่าง

เมื่อหลายวันก่อนลูกสาวบุกเข้ามาที่บริษัท ทำให้ภาพลักษณ์เสียหาย หล่อนในฐานะประธานบริษัท ต้องดูแลลูกน้องเป็นพันๆ คน แต่กลับต้องมาตกม้าตายเพราะถูกลูกสาวเข้ามาต่อว่า สำหรับอรุณาแล้วบริษัทแห่งนี้สำคัญมาก หลังจากบิดามอบบริษัทให้เป็นมรดก หล่อนต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อกอบกู้บริษัทที่จวนจะล้มมีล้มแหล่ แต่ด้วยมันสมองอันชาญฉลาด ทำให้พลิกจากวิกฤติกลับมาผงาดได้อีกครั้ง ทุกอย่างแลงมาด้วยหยาดเหงื่อและการตั้งใจทำงาน ดังนั้นอรุณาจะไม่ยอมให้ใครทำให้พังเด็ดขาด

“แต่คุณเพลินดูเหมือนจะโกรธมาก โวยวายใหญ่ ดิฉันกลัวว่าเรื่องคงไม่จบง่ายๆ แค่นี้”

“โกรธก็ดี เพลินต้องถูกดัดนิสัยเสียบ้าง ที่นี้เป็นบริษัทของคุณตา จู่ๆ จะเข้ามาอาละวาดตามใจได้ยังไงกัน”

“แต่คุณเพลินคงอยากคุยกับท่านประธาน...” เลขาฯ สาวหรี่เสียงลง อรุณารู้ดีว่าอีกฝ่ายกำลังจะพูดเรื่องอะไร ชาวสุขขิขไม่เพียงส่งผลต่อลูกสาว แต่ยังส่งผลถึงพนักงานทุกคนในบริษัท ตั้งแต่เริ่มมาทำงาน อรุณาก็ตั้งใจว่าจะบริหารงานให้ดีที่สุด หล่อนเอาจริงเอาจังทุกเรื่อง เพราะเชื่อมั่นคือรากฐานของความสำเร็จ แต่การต้อง ‘คิด’ ทุกอย่างเพียงลำพังทำให้รู้สึกเหนื่อยล้า รฐกรก้าวเข้ามาในจังหวะที่หล่อนรู้สึกเหมือนสองบ่าแบกรับความรับผิดชอบที่หนักอึ้งเหลือกำลัง

หล่อนยอมรับว่าถูกใจผู้จัดการฝ่ายขาย เพราะเขาเป็นคนเก่ง มีหัวคิดทันสมัย โพรเจกต์หลายอย่างที่เสนอมาค่อนข้างถูกใจหล่อน

คืนที่สามี่เสียชีวิต หล่อนกำลังไปออกงานสังคม รฐกรก็ไปด้วย พิมพ์พิดาจึงคิดว่าทุกอย่างเป็นความผิดของหล่อนที่ไม่ยอมรับสาย เมื่อสามี่เสียชีวิต อรุณาก็จมอยู่กับความทุกข์ หล่อนทุ่มทำเต่งาน ด้วยความบังเอิญเมื่อวันหนึ่งหล่อนทำบุญเจารถหล่นหาย รฐกรจึงอาสาไปส่งที่บ้าน

เวลาหนึ่งชั่วโมงที่ได้คุยกันทำให้ได้รู้จักนิสัย ชายหนุ่มไม่เที่ยวเตร่เหมือนผู้ชายคนอื่น เขามีความคิดก้าวไกล หลายอย่างที่เสนอมາทำให้อรุณา

ได้ความคิดไปต่อยอดอีกมาก

ทั้งสองเริ่มไปไหนมาไหนด้วยกัน อรุณायอมรับว่าส่วนหนึ่งเพราะความเหงา หล่อกับลูกสาวทะเลาะกันไม่เว้นวันจนความสัมพันธ์คล้ายคนแปลกหน้า คนอื่นอาจคิดว่าหล่อนไม่รู้สึกละอะไร แต่แท้จริงแล้วอรุณายังโทษตัวเองที่เป็นต้นเหตุให้สามีเสียชีวิต ทุกครั้งที่คิดถึงจอร์จ หล่อนต้องเสียน้ำตาทุกครั้ง แต่พอเสียงที่จะพูดถึง ลูกสาวก็คิดว่าหล่อนไม่แคร์เสียอีก

“ถ้าอยากรู้อะไรก็ต้องรอให้ฉันกลับไปบ้านเสียก่อน ฉันเป็นถึงประธานบริษัท แต่กลับมาถูกลูกสาวชี้หน้าด่าปาวๆ ต่อหน้าพนักงานเป็นพันๆ คน มันใช้ได้ที่ไหน”

“คุณเพลินยังเด็ก คงยังไม่เข้าใจว่าอะไรควรไม่ควร”

“เด็กที่โชนวิมล อายุสิบแปดแล้ว จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่ปีนี้ ฉันว่าเพลินถูกตามใจจนเสียคนมากกว่า”

“แต่ดิฉันเป็นห่วงคุณเพลิน กลัวจะเตลิดไปกันใหญ่” เลขาฯ สาวแย้ง แม้จะทำงานด้วยกันไม่นานนัก แต่วิมลเป็นคนมีน้ำใจ เลขาฯ สาวเป็นคนมีระเบียบ ทำงานได้เรียบร้อย

“แล้วเธอคิดว่าฉันไม่ห่วงหรือ ฉันห่วงเพลินมากกว่าใคร แต่ที่ต้องทำก็เพื่อการสบายๆ เราเลิกพูดเรื่องนี้กันเถอะ ฉันตัดสินใจไปแล้ว เธอไปแจ้งทุกคนว่าอีกสิบห้าวันที่พบกันที่ห้องประชุม เราจะเริ่มประชุมกันต่อ”

“ได้ค่ะ ท่านประธาน”

“ฉันขอเวลาอ่านเอกสารนี้อีกนิดเดียว ประเดี๋ยวตามเข้าไป”

วิมลโค้งตัวออกไป แต่กลับมีใครอีกคนผลักประตูเข้ามาแทน อรุณายืนหันมอง ฐฐกรนั่นเอง เขาเดินเข้ามาพร้อมกับเครื่องดื่มแก้วโปรดของหล่อน ชายหนุ่มโค้งพร้อมกับยิ้ม

“ดื่มกาแฟแก้วเดียวครับท่านประธาน”

“แกล้งแซวพี่อีกแล้ว”

“ผมไม่ได้ล้อครับ แค่คิดว่าพี่น่าจะกำลังปวดขมับ ปวดต้นคอ และ

ก็อยากได้เครื่องต้มเย็นชิ้นใจสักแก้ว นี่ผมอุตส่าห์ซื้อมอเตอร์ไซค์ไปซื้อที่ร้านโปรดของพี่เลยนะครับ”

ชายหนุ่มวางแก้วเครื่องต้มซึ่งเป็นน้ำมะนาวผสมกับเสาวรส ด้านบนเป็นกาแฟหมุยๆ แต่ด้านล่างเป็นส่วนผสมของน้ำผลไม้และน้ำมะนาว ให้ความหอมและหวานตัดกันอย่างลงตัว เครื่องต้มแก้วนี้อรุณาเคยบอกว่าชอบตอนที่ทั้งสองออกไปกินอาหารค่ำด้วยกัน

“เอาใจแบบนี้ จะขอโบนัสพี่เพิ่มหรือเปล่า”

“ไม่กล้าครับ ผมรู้ว่าวันนี้พี่อยู่เครียด”

อรุณหาหน้าเหือด หล่อนเบื่อที่ต้องถูกนิทา หลายครั้งที่เรื่องระหว่างหล่อนกับอดีตสามีถูกขุดคุ้ยขึ้นมาพูดกันอย่างสนุกสนาน

“ผมเดาถูกจริงๆ ด้วย พี่อยู่หัวมวดเลย ไม่เอาครับ ตีก่อนดีกว่า เดี่ยวเวลาเข้าประชุมจะได้มีพลัง ผมยังมีโปรเจกต์เด็ดๆ อยากนำเสนออีกนะครับ”

อรุณยกเครื่องต้มขึ้นจิบ ความเย็นของน้ำแข็งทำให้คลายความหงุดหงิดลงได้มาก รฐกรเป็นคนช่างสังเกต พอรู้ว่าหล่อนเครียด ก็มักจะหาวิธีพูดให้ผ่อนคลาย หรือไม่ก็ชวนไปทำอะไรที่ไม่เคยทำ ชีวิตที่เคยอยู่อย่างเงียบเหงาพลันสดใสขึ้น

“พี่อยากเป็นอย่างฐาบ้าง ไม่รู้ไปเอาพลังเยอะเยอะมาจากไหน”

“เป็นเพราะผมอยากให้พี่อยู่ยิ้มแย้มไงละครับ พี่อยู่เป็นคนขี้ขลาด พอพูดถึงงานแล้วเรื่องกลุ่มๆ ก็หายไป จริงไหมครับ”

รฐกรพูดถูก ทุกครั้งที่อรุณากลุ่มใจก็มุงงานหนักให้ลืม ความเหนื่อยทำให้หัวถึงหมอนก็หลับ จึงไม่มีเวลากังวลอะไรอีก

“นี่ฐาล้อพี่อยู่จ้ะหรือ”

“ผมพูดความจริง พี่เครียดเรื่องน้องเพลิน แต่ผมก็เป็นอีกหนึ่งเสียงที่สนับสนุนว่าพี่ทำถูก”

“ฐาไม่คิดว่าโหดเกินไปหรือ”

“ไม่เลยครับ ผมคิดว่าที่ผ่านมาก็ใจดีเกินไปต่างหาก น้องเพลินถึงได้ออกฤทธิ์ออกเดชขนาดนี้”

ครั้งล่าสุดที่ลูกสาวมาลละวาดที่บริษัท สร้างความอับอายให้ผู้เป็นแม่อย่างมาก นั่นก็เพราะภายในบริษัทมีคู่ค้ายืนรออยู่ การโต้เถียงกันของสองแม่ลูกทำให้ภาพลักษณ์ของบริษัทเสียหาย

“เพลินเป็นลูกสาวที่ พี่มีหน้าที่ต้องดูแล”

“เราถึงต้องสอนน้องเพลินว่าอะไรควรไม่ควรยังงี้ละครับ แกโตแล้วไม่ใช่เด็ก แถมยังเป็นลูก ย่อมไม่มีสิทธิ์มาก้าวก่ายความสุชของแม่”

เมื่อที่เอื้อมมาเกาะกุ่มทำให้อรุณาชะงัก แม้จะสนิทกับบรรจกรมาก แต่หล่อนก็ยังไม่กล้าใช้คำว่าแฟน แม้บุคลิกของอีกฝ่ายจะดูเป็นผู้ใหญ่ แต่บางอย่างก็ทำให้หล่อนไม่สบายใจ อาจเพราะอายุต่างกันร่วมสิบห้าปี ทั้งยังมีฐานะระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง หล่อนจึงยังไม่กล้ายอมรับความรู้สึกนั้นเต็มตัว

จอร์จคือรักแรกของหล่อน แต่ก็มีอุปสรรคด้านความแตกต่างทางเชื้อชาติและความห่างเหิน อรุณาต้องรับช่วงบริษัทต่อจากบิดา ก่อนหน้านั้นบริษัทเครื่องสำอางขายตรงก็กิจการไม่ดีนัก แต่พอหล่อนเข้ามารับช่วงต่อก็ปรับกลยุทธ์ทางการตลาดให้ดีขึ้น ความรับผิดชอบที่ถาโถมเข้ามาทำให้อรุณาลืมเรื่องอื่นไปเสียสิ้น หลายครั้งที่งานยุ่งจนลืมนัดกินข้าวกับสามี จอร์จน้อยใจที่หล่อนไม่มีเวลาให้ ทั้งสองจึงทะเลาะกันจนจบลงด้วยการหย่าร้าง

“แต่เพลินคงยังรับไม่ได้” อรุณาค่อยๆ ดึงมือออกจากการเกาะกุ่มช้าๆ

จอร์จเป็นสามีที่ดีและพ่อที่ดี เขาใกล้ชิดกับพิมพ์ภิตามากที่สุด คอยไปรับไปส่งและช่วยทำการบ้าน แต่เพราะหล่อนละเลยครอบครัว ความสัมพันธ์จึงพังลง

“แล้วเมื่อไหร่ละครับที่น้องเพลินจะรับได้ หรือเราสองคนต้องรอกันไปจนแก่”

“แต่พี่สงสารลูก”

“พี่จะคิดถึงแต่น้องเพลินจนไม่สนใจความสุขของตัวเองหรือครับ ผมยอมไม่ได้ พี่ก็รู้ว่าผมคิดยังไงกับพี่”

รฐกรรูกต่อ ยามอยู่ด้วยกันสองต่อสอง เขาไม่เคยลังเลที่จะเปิดเผยความรู้สึกในใจ อรุณารู้ว่าเขารักหล่อน ชายหนุ่มพรวดอกเสมอ เพียงแต่หล่อนเองที่ยังไม่พร้อมจะเริ่มต้นกับใคร

“พี่รู้ แต่พี่คงต้องขอเวลา”

“นานเท่าไรล่ะครับ เราสองคนต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน”

แม้จะยังไม่มีสัมผัสทางกายต่อกัน แต่ข่าวลือที่แพร่ออกไปรวมถึงรูปถ่ายที่หนังสือซุบซิบลงก็สร้างความร้อนใจให้อรุณเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะรูปที่หล่อนขึ้นไปนั่งเล่นที่คอนโดของรฐกร และข่าวนี้เองทำให้พิมพ์-ริดาเริ่มอแงจนบุกมาถึงที่นี่

“ไหนฐกรบอกว่ารอพี่ได้ยังไงล่ะ”

“ผมรักพี่ จะให้ออกเดือนก็ปีผมก็พร้อม แต่ถ้าจะให้ผมอยู่เฉยๆ ทนดูพี่กลุ้มใจแบบนี้ ผมทนไม่ได้”

“เพลินແ่หวงพี่”

“ด้วยการกีดกันไม่ให้พี่มีความรักนั้นหรือครับ แย่ที่สุด”

“แต่พี่...”

“เอาเถอะ ผมคงยุ่งมากเกินไป เอาเป็นว่าพี่จะทำอะไรก็ตามใจเถอะครับ ยังไงเสียผมก็เป็นคนนอก”

พอเห็นสีหน้ารฐกรแล้วอรุณก็ใจอ่อน ในบรรดาผู้ชายที่ผ่านเข้ามา เขาคือคนที่รู้จักหล่อนที่สุด นอกจากนั้นยังเอาอกเอาใจหล่อนเป็นอย่างดี นับตั้งแต่สามเียชีวิต นี่คืช่วงเวลาทีหล่อนมีความสุขทีสุด แม้จะเจอด้วความกังวลว่าลูกสาวอาจจะรับไม่ได้ก็ตาม

“อย่าพูดแบบนี้สิ ฐาไม่ใช่คนอื่นล้าหรับพี่”

ใบหน้าที่เคยหม่นลงกลับแต้มด้วยรอยยิ้ม รุฐกรกุมมือหล่อนขึ้นมา จุมพิตหลังมือ แล้วดึงอรุณาเข้ามากอด

“พี่พูดจริงๆ ใช่มั้ยครับ”

“จริงสิ ฐาพุดถูก พี่ไม่ควรรู้สึกผิด”

“ดีแล้วละครับ ตอนนี้ใครจะว่ายังไงพี่ก็ไม่ต้องเข้มแข็งเอาไว้ คอยดูสิครับ พอน้องเพลินรู้ว่าไม่มีใครสนใจ ชี้อ่านจะกลับมาขอโทษพี่”

“พี่ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ขอบใจมากนะที่อยู่ข้างพี่”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ เราประชุมกันต่อเถอะครับ หลังเลิกประชุมผมจะพาพี่ไปชิมอาหารร้านหนึ่ง บรรยากาศดีมาก”

“คืนนี้เลยหรือ”

“ครับพี่ ผมอุตส่าห์จองโต๊ะไว้ข้ามเดือนเลยนะครับ พี่คงไม่ปล่อยให้ผมรอเก้อใช่มั้ย”

สีหน้าของชายหนุ่มรุ่นน้องทำเอาอรุณาใจอ่อนอีกครั้ง สุดท้ายก็พยักหน้า

“ก็ได้” นั้นประชุมเสร็จเราออกไปหาอะไรกินด้วยกัน ทำงานเครียดได้พักเสียหน่อยก็ไม่เสียหายหรอกจริงไหม”

“จริงที่สุดครับ”

พิมพ์พิดากระดกเบียร์กระป๋องที่สองลงคอเพื่อดับกลุ่ม พ่อเคยสอนว่าเวลากลุ่มใจไม่ควรใช้แอลกอฮอล์แก้ปัญหา แต่ใครจะสนใจ ในเมื่อหัวใจหล่อนเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้ม หญิงสาวไม่เคยคิดว่าจะถูกจับโยนออกจากบริษัท แต่สิ่งที่เกิดขึ้นตอกย้ำว่าหล่อนคงไม่ใช่ลูกสาวสุดที่รักอีกต่อไปแล้ว

มารดาคงเกลียดหล่อนถึงได้กล้ำเช่นนี้ หรือไม่ท่านก็อาจจะหมดความอดทนกับพฤติกรรมขวางโลกของหล่อน หญิงสาวยอมรับว่าทำเกินไปในบางเรื่อง แต่นั่นก็เพราะต้องการเรียกร้องความสนใจ หากข่าวลือว่าท่าน

กำลังจะแต่งงานเป็นจริง สุดท้ายพิมพ์ภิดาก็จะกลายเป็นหมาหัวเน่า

หญิงสาวหยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นมา ภายในมีรูปของพ่อ ขอบตาร้อนผ่าว น้ำตาเม็ดเบ้งๆ รินอาบสองแก้ม หล่อนมองภาพของพ่อ สีหน้าทันทึมแย้ม นี่คือรูปถ่ายครอบครัวใบเดียวที่ยังเหลืออยู่ หญิงสาวคิดถึงพ่อจับใจ หากท่านอยู่คงจะสอนหล่อนได้ว่าควรทำอะไร

อุบัติเหตุทำให้พิมพ์ภิดาโกรธ ถ้าวันนั้นแม่ของหล่อนรับโทรศัพท์ทุกอย่างคงไม่ลงเอยแบบนี้ หล่อนยังจำสิ่งที่พ่อบอกได้เป็นอย่างดี ท่านเคยชวนให้หญิงสาวย้ายไปอยู่ที่อเมริกาเพื่อเรียนต่อ หลังจากพ่อเสียชีวิตของหล่อนก็แว้ง

เสียงกระดิ่งประตูร้านสะดวกซื้อดังก้องอยู่ข้างหู แต่พิมพ์ภิดากลับจ้องไปยังประตูหน้าของตึกฝั่งตรงข้าม แล้วดื่มเบียร์เพื่อดับกลุ้ม หล่อนไม่ได้ถอดใจกลับบ้านอย่างที่ควรเป็น แต่กลับมานั่งอยู่ที่ตึกอีกฝั่งเพื่อรอ หญิงสาวเห็นรถสีดำที่จอดรอพร้อมคนขับรถ อีกไม่นานมารดาก็คงออกมา หล่อนต้องคุยให้รู้เรื่อง

ในที่สุดการรอคอยก็สิ้นสุดลง พิมพ์ภิดาลุกขึ้นจ้องไปยังฝั่งตรงข้าม ร่างที่คุ้นตาเดินออกมา แต่ที่ทำให้หญิงสาวปวดร้าวก็คือ ท่านไม่ได้อยู่คนเดียว ข้างกายมีชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเดินออกมาด้วย รฐกรสวมสูทสีน้ำเงินเข้ม ใบหน้าขาวจัดสไตล์หนุ่มเกาหลี ภายนอกแม่จะดูเรียบร้อย แต่ลึกๆ แล้วพิมพ์ภิดารู้ดีว่านั่นคือหน้ากาก

หล่อนจ้องนักสืบติดตามรฐกรจนรู้ว่า ชายหนุ่มเคยสนิทสนมกับสาวใหญ่หลายคน ทรัพย์สินที่รฐกรมีล้วนแล้วแต่ได้มาด้วยความเสนาหา ทั้งคอนโดมิเนียมสุดหรู รวมถึงรถที่มีสาวใหญ่คนหนึ่งदानให้ แต่พอเอาข้อมูลนี้ให้มารดาดู ท่านกลับไม่เชื่อ

อรุณาเดินไปที่รถซึ่งคนขับรถอยู่แล้วพูดอะไรบางอย่าง คนขับรถจึงขับออกไป ดูเหมือนท่านต้องการกลับไปรฐกรตามลำพัง

พิมพ์ภิดาพยายามจะข้ามไปฝั่งตรงข้าม แต่ติดสัญญาณไฟ หล่อน

ตัดสินใจโทร. เข้าโทรศัพท์มือถือ แต่สิ่งที่เห็นคือ มารดามองหน้าจอ แล้วหันไปหารถจากราวกับจะถามความเห็น ในที่สุดมารดาก็กดตัดสาย หญิงสาวโทร. ซ้ำอีก แต่ก็ถูกทำเช่นเดิมซ้ำถึงห้าครั้ง

หญิงสาวรองจนสัญญาณข้ามถนนเปลี่ยนเป็นสีเขียว แต่พอหล่อนจะข้ามไป รถก็วิ่งมา เขารีบจูงอรุณาไปขึ้นรถของตน พิมพ์ภิดาไม่แน่ใจว่ามารดาเห็นหล่อนหรือไม่ แต่สิ่งที่ทำให้หล่อนเจ็บก็คือ เห็นท่านกดตัดสายหล่อนเป็นครั้งที่หก พิมพ์ภิดาข้ามถนนไปฝั่งตรงข้ามได้ในที่สุด เป็นจังหวะเดียวกับที่รถแล่นออกไป น้ำตาที่พยายามกลั้นไว้ไหลลงมามีทุกอย่างห้ามไม่อยู่ นัยน์ตาคู่สวยพราวเลื่อนยามมองภาพตรงหน้า ก่อนที่หญิงสาวจะตัดสินใจทำบางอย่าง พิมพ์ภิดาโบกมือเรียกแท็กซี่ รถแล่นมาจอดตรงหน้าหล่อนเอ่ยว่า

“ไปร็อกชีบาร์ โอโศก”

หญิงสาวก้าวขึ้นรถ ปาดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ในเมื่อมารดาไม่แคร์หล่อนเลย หล่อนก็จะทำบางอย่างเพื่อให้ท่านหันมามองบ้าง มารดาจะต้องรู้ว่าความอับอายที่แท้จริงเป็นเช่นไร

ร็อกชีบาร์ต่างจากที่ธนริศคิดเอาไว้พอสมควร ด้วยการตกแต่งด้านนอกที่หรูหรากว่าผับอื่นๆ บ่งบอกว่าเจ้าของค่อนข้างพิถีพิถัน แม้ว่าในเมืองไทยบาร์ไฮสโตร์จะไม่ได้เป็นที่นิยมมากนัก อาจเพราะไม่อาจโปรโมตได้มากเหมือนที่เที่ยวอื่นๆ ลูกค้ายี่เข้ามาใช้บริการล้วนแต่เป็นคนมีเงินแทบทั้งนั้น ลูกค้ายี่หลักของบาร์ไฮสโตร์คือผู้หญิง ส่วนใหญ่เป็นวัยทำงาน ต้องการมาหาที่นั่งดื่ม พักผ่อน คลายเครียด ภายในบาร์จะมีหนุ่มๆ หน้าตาดีมาคอยดูแลให้พวกหล่อนคลายเหงา

ธนริศรู้จักที่แห่งนี้จากการแนะนำของเพื่อนที่มาใช้บริการ หลังจากนั้นชายหนุ่มก็เข้าไปเช็กในเว็บไซด์ เพราะต้องการให้แน่ใจว่าจะไม่ทำให้เกิดเรื่องเดือดร้อนกับไบรอันตามมาในภายหลัง นับตั้งแต่รู้จักกันเมื่อห้าปีก่อน

ไบรอันก็มอบข้อมูลเจาะลึกมาให้หลายอย่าง การที่บริษัทดีคิงส์ทำกำไรทะลุเป้าได้ก็เพราะผู้ขายคนนี้

“ขอบคุณมากนะกริช ผมไม่คิดเลยว่าคุณจะหาของขวัญถูกใจแบบนี้ให้” สีหน้าของไบรอันบ่งชี้ว่าดีใจ

“ใจเย็นก่อนไบรอัน ผมแค่พาคุณมาพักผ่อน ส่วนของขวัญ คุณคงต้องเลือกเอาเอง” เขาหมายถึงหนุ่มน้อยหน้าตาดีราวกับนายแบบที่จะมานั่งเป็นเพื่อน บางส่วนกำลังเตรียมขึ้นแสดงบนเวที

“สวัสดีครับคุณกริช นี่คงเป็นคุณไบรอัน เชิญครับ ผมเตรียมโต๊ะหน้าสุดไว้ให้คุณแล้ว”

“คุณคือ...” ธนริศหรีตามองคนตรงหน้าอย่างประหลาดใจ เขาจึงแนะนำตัว

“ผมเอิร์ทไงครับ เราคุยกันทางไลน์ จำได้ไหมครับ”

“อ้อ คุณนี่เอง”

นอกจากเพื่อนจะบอกเรื่องบาร์ไฮสตันี่แล้ว ยังส่งไลน์ของเจ้าของมาให้ เขามีชื่อจริงว่าอลงกต รูปร่างโพล้เป็นหนุ่มผิวขาวสไลต์เกาหลีสคนหนึ่ง แต่พอมาเห็นตัวจริงก็ยิ่งประหลาดใจ เพราะชายหนุ่มยังดูเด็กมาก

“ผมยังคิดว่าคุณอายุมากกว่านี้เสียอีก”

“นั่นเป็นรูปที่ใช้ติดต่อกับลูกค้าครับ ต้องดูเป็นทางการนิดหนึ่ง เราไปนั่งที่โต๊ะดีไหมครับ อีกไม่กี่นาทีการแสดงจะเริ่มแล้ว”

ธนริศพยักหน้า เขาหันไปทางไบรอันซึ่งกำลังยิ้ม แล้วเดินตามเจ้าของร้านเข้าไป ที่นั่งของสองหนุ่มอยู่หน้าสุดติดเวที ชายหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ ด้านหน้าสุดของร้านทำเป็นเวทียกขึ้นไป มีทางเดินเป็นรูปตัวแอล แก้วของแขกไว้อีกจะอยู่ด้านหน้า คงเพื่อความใกล้ชิดหนุ่มหล่อที่จะออกมาแสดงนั่นเอง อลงกตผายมือให้ไบรอันกับธนริศนั่ง

“รับเครื่องดื่มอะไรดีครับ ผมจะสั่งให้”

“ไม่ยากู้ว่าเจ้าของร้านบริการดีอย่างนี้”

“สำหรับคุณสองคนเป็นกรณีพิเศษครับ ถ้าเป็นคนอื่นผมมีลูกน้องคอยดูแลให้” เจ้าของร้านบู้บี้ไปทางหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งสวมเดรสสั้นแต่งหน้าจัดคอยต้อนรับแขก

บาร์แห่งนี้ค่อนข้างกว้างขวาง แยกส่วนหนึ่งชอบดูการแสดงจึงจองโต๊ะนั่งหน้า การแสดงจะเป็นพวกการเต้นของดาวเด่นประจำบาร์ แยกบางส่วนที่ชอบนั่งดื่มเฉยๆ ก็มักจะสั่งเครื่องดื่มซึ่งเรียกกันว่า ‘ดริงก์’ และรอให้พนักงานต้อนรับพาหนุ่มๆ มาให้เลือก ถ้าลูกค้าคนไหนถูกใจก็จะซื้อเครื่องดื่มให้เด็กและเรียกมานั่งด้วย กฎเหล็กของที่นี่คือ ห้ามเด็กมีสัมพันธ์กับลูกค้าเด็ดขาด ทำได้แค่นั่งคุยเป็นเพื่อน หากมีการเจรจาอะไรมากกว่านั้นและทางร้านจับได้จะถูกไล่ออกทันที

“วันนี้ลูกค้าเยอะจริงๆ นะครับ”

“ครับ วันศุกร์อย่างนี้ปกติลูกค้าเต็มทุกโต๊ะ แต่ถ้าวันธรรมดาวันอื่นก็เข้าไปบ้าง”

“เพราะอะไรคุณถึงมาเปิดบาร์อย่างนี้”

ธนริศถามออกไปตรงๆ เขาแปลกใจ เพราะภาพลักษณ์ของเจ้าของร้านดูจะเป็นหนุ่มวัยทำงานมากกว่านักเที่ยว ผิวพรรณที่สะอาดสะอ้านรวมถึงริมฝีปากแดงจัดอย่างคนสุขภาพดีบอกให้รู้ว่าเขาดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ไบรอันเองก็คงชื่นชมเจ้าของร้าน ถึงกับมองตาไม่กะพริบ

“ผมเบื่องานประจำ คุณกริซก็รู้ พนักงานกินเงินเดือนอย่างเราทำงานงๆ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้อะไร อย่างมากก็ได้โบนัสนิดหน่อย แต่เปลืองๆ อาจจะถูกเลย์เอาต์เมื่อไหร่ก็ได้ ยิ่งเศรษฐกิจไม่ดียิ่งแล้วใหญ่ ตกงานได้ทุกเมื่อ”

“แล้วทำไมไม่เป็นผับ ทำไมถึงเลือกบาร์โฮสต์”

“เพราะผมรู้สึกว่าคุณนี่เหงามีเยอะนะสิครับ ผมอยากให้ทุกคนมีความสุข”

ลูกค้าส่วนใหญ่ที่มาใช้บริการบาร์โฮสต์มักจะเป็นผู้หญิง บ้างก็แต่งงานแล้วแต่ไม่มีความสุข บ้างก็เป็นผู้หญิงวัยทำงานแต่ไม่มีครอบครัว

พวกนี้กระเป๋านักและพร้อมจะจ่ายเงินเพียงเพื่อให้คนมานั่งคุยและเอาใจ แต่ช่วงหลังมีหนุ่มๆ แวะมาเที่ยวบ่อยขึ้นจนตอนนี้ลูกค้าทั้งสองเพศมีพอๆ กัน

“คุณมองการณ์ไกล ผมว่าอีกหน่อยกิจการแบบนี้น่าจะไปได้สวย สังคมยิ่งเครียด คนก็ยิ่งหาทางออก” ไบรอันพูด ส่งสายตาทวนน้ำไปให้อลงกต เขายิ้มหวานรับ

“นี่คุณไบรอันกับคุณกริชคงไม่ได้กำลังหาข้อมูลเพื่อเทกโอเวอร์บาร์ของผมหรอกใช่ไหม”

“โอ๊ย เป่ล่าครับ ใครจะกล้า แค่ผมก็รู้แล้วว่ากิจการของคุณกำไร คื่นละหลายแสน ใครจะกล้าเทกโอเวอร์ล่ะครับ กระเป๋าผมคงไม่หนักพอ”

เจ้าของร้านหัวเราะเสียงดังชอบใจ

“สรุปว่าจะรับเครื่องดื่มอะไรดีครับ”

“ผมขออดคา” ไบรอันสั่งก่อนแล้วจึงหันไปหาธนิศบ้าง

“ผมขอบายติกว่า ผมแค่แวะมาส่งคุณไบรอัน”

“อะไรกันครับคุณกริช แค่ดื่มแก้วเดียวเอง เอาเป็นว่าผมขอแนะนำโมฮีโตสูตรใหม่ของทางร้านสักแก้วนะครับ นั่งชมการแสดงก่อนแล้วค่อยกลับ”

โมฮีโต คือค็อกเทลซึ่งมีส่วนผสมของเหล้ารัมคิบา น้ำมะนาว น้ำเชื่อม และโซดา หอมกลิ่นมินต์

“ใช้กริช นั่งดื่มด้วยกันก่อน จะรีบกลับไปไหน หรือคุณมีสาวๆ รออยู่”

“เป่ล่า ผมแค่ไม่ค่อยชินเท่าไร”

“เอาน่า อยู่สักชั่วโมง คิดเสียว่าอยู่เป็นเพื่อนผม คุณก็ได้มีนัดอะไรไม่ใช่หรือ”

ธนิศมองคนตรงหน้าอย่างสังเกต สีหน้าของไบรอันบอกชัดว่าอยากให้เขาเป็นเพื่อน

“บังเอิญมี...แต่คงยังไม่รีบ”

“นัดใครไว้หรือ”

“เพื่อนครับ สมัยเรียนที่อเมริกา เห็นว่าจะมากันแถวนี้”

“ไม่รู้ละ ไหนคุณบอกว่าจะให้ของขวัญผม ผมยังไม่ให้คุณกลับ จนกว่าผมจะหาเพื่อนที่ถูกต้อง และถ้าถึงตอนนั้นผมจะเตะกันคุณออกไปจากร้านเอง” ไบรอันพูดติดตลก ธนวิศจึงหันไปหาเจ้าของร้านและพยักหน้า

“ฉันขอเครื่องดื่มที่คุณเอิร์ทแนะนำก็แล้วกันนะ ไหนๆ ไบรอันขอมาแล้ว จะรีบกลับเลยเดี๋ยวจะเสียน้ำใจ”

“ได้เลยครับ ผมจะรีบให้เด็กจัดมาให้โดยด่วน ขอให้คุณทั้งสองสนุกกับการแสดงของเราเนะครับ”

อลงกตโบกมือเป็นสัญญาณ ครูเดียวไฟในร้านก็หรี่ลงแล้วเปลี่ยนเป็นไฟสาดไปมา เสียงเพลงสนุกสนานเริ่มต้นขึ้น บนเวทีมีชายหนุ่มหน้าตาดี หุ่นล้ำโยกย้ายตามจังหวะเพลง ธนวิศควรจะจ้องมองผู้ชายบนเวที แต่แล้วหางตากลับไปสะดุดกับหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังมานั่งโต๊ะติดติดกัน

ทันทีที่เสียงเพลงจังหวะเร้าใจดังขึ้น หนุ่มอายุน้อยลึบจำนวนหกคนก็เดินออกมา พวกเขาต่างวาดลวดลายด้วยการเต้น ท่าเต้นสนุกสนานผสมกับความแข็งแรงเรียกเสียงกรี๊ดจากลูกค้าแทบทุกโต๊ะในร้าน หลายคนลุกขึ้นเต้นตามจังหวะบนเวที หนุ่มทุกคนสวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงยีนฟิตเบรียะ หุ่นผ่านการฟิตมาอย่างดีจนเห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องเป็นมัดๆ ช่วงไหล่กว้าง กล้ามเนื้อตึงแน่น

ยิ่งจังหวะเพลงเร็วขึ้น หนุ่มทั้งหกซึ่งเป็นดาวเด่นของบาร์แห่งนี้ก็ยิ่งเต้นอย่างสุดเหวี่ยงด้วยจังหวะเร้าใจประกอบกับลีลาการเต้นอันวาวหวีว หลายคนเต้นมาตามทางเดินรูปตัวแอลเพื่อให้ใกล้ชิดลูกค้ามากขึ้น บ้างก็ดึงลูกค้าขึ้นไปเต้นบนเวทีด้วย ไฟสปอตไลท์จากด้านบนดูคล้ายไฟในผับต่างๆ เมื่อถึงท่อนกลางของเพลง หนุ่มทุกคนก็เริ่มถอดเสื้อยืดออกแล้วโยนเสื้อไป

ยังลูกค้าสาวใหญ่ที่นั่นอยู่สองฝั่งของเวที เสียงกรีดดังกระหึ่มไปทั่วร้าน
ทุกคนปรบมือเชียร์

ไบรอันดูจะเพลิดเพลินกับการแสดงเป็นอย่างมาก ธนริศเห็นอีกฝ่าย
จ้องหนุ่มที่เต้นอยู่ตรงกลางเวทีพร้อมกับโยกตัวไปตามจังหวะเพลง หนุ่ม
คนกลางอายุน่าจะยี่สิบต้นๆ หน้าตาดีราวกับนายแบบ คิ้วเข้ม นัยน์ตาคม
แถมยังขยันส่งสายตาลงมาให้ไบรอันบ่อยครั้ง ธนริศมองไปรอบๆ เห็น
ลูกค้าทุกคนกำลังปล่อยตัวปล่อยใจไปกับจังหวะสนุกๆ

เขายอมรับว่าเบื่อ เพราะไม่ได้มีรสนิยมชอบดูผู้ชายเต้น หรือเป็น
เพราะผู้หญิงโตะข้างๆ น่าสนใจกว่าก็ไม่ทราบได้

หล่อนอายุเท่าไรกันนะ... นั่นคือคำถามที่ผุดขึ้นในสมองของธนริศ
นับตั้งแต่หญิงสาวเข้ามา นั่ง เขาก็ห้ามสายตาดูตัวเองไม่ได้เลย ชุดเดรสสั้นกุด
สีครีมที่เน้นส่วนโค้งส่วนเว้า สายเดี่ยวที่พาดอยู่เหนือหัวไหล่กลมกลิ้ง
หน้าอกหน้าใจล้นทะลักจนกลัวว่าสายเดี่ยวนั้นจะรับน้ำหนักไม่ไหว แต่ที่
สะดุดตาธนริศกลับเป็นป้ายราคาที่โผล่พ้นชายกระโปรงต่างหาก ดูเหมือน
นักเที่ยวคนนี้เพิ่งซื้อชุดมาหมาดๆ จนลืมตัดป้ายราคาออก แคมถุงของร้าน
ก็ย้วยวางอยู่บนเบาะข้างๆ ที่หล่อนนั่ง เขาจำได้ว่าร้านนั้นอยู่ตรงข้ามบาร์
แห่งนั้นเอง

หญิงสาวผิวขาวกว่าชาวเอเชียทั่วๆ ไป ดูแล้วน่าจะเป็นลูกครึ่ง
สังเกตจากเส้นผมสีน้ำตาลอ่อน แต่น่าเสียดายที่ใบหน้าปกเครื่องสำอาง
หนาเตอะราวกับเจ้าตัวต้องการปิดบังอายุที่แท้จริง เขาแอบไต่ยีนพนักงาน
สาวเดินมาถามเรื่องเครื่องดื่ม เจ้าหล่อนสั่งเตกีลาเพียงอย่างเดียวสามขวด

เขาเห็นหญิงสาวกระดกเหล้าเข้าปากราวกับจะใช้อย้มใจ แววดตาของ
หล่อนหม่นเศร้า ใบหน้าเจ้าความทุกข์ ขณะที่บนเวทีกำลังมีการแสดง
หญิงสาวกลับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ธนริศแอบมองด้วยความอยากรู้
และเห็นว่าหล่อนกำลังไลฟ์ เขาไต่ยีนไม่ถนัดว่าหญิงสาวพูดอะไรลงไป แต่
พอเห็นน้ำตาที่ไหลเป็นทางก็ทำให้ยังสนใจ

การแสดงบนเวทีมาถึงจุดพีคเมื่อนักเต้นต่างแยกย้ายกันลงจากเวที
หนุ่มคนกลางตรงมาดึงมือไปรอันขึ้นไปเต้นบนเวที เขาหันมาหาคนที่
ธนริศจะโบกมือเป็นเชิงบอกว่าตามสบาย สิ่งที่เขาสนใจคือ หญิงสาวโตะ
ข้างๆ กำลังทำอะไรกันแน่

เขาเห็นหล่อนยื่นโทรศัพท์ให้พนักงานเพื่อให้อีกฝ่ายช่วยถ่ายวิดีโอให้
ก่อนที่จะเข้าตัวจะกระโดดเตีกลารวดเดียวจนหมดเกลี้ยงแล้วกระโดดขึ้นไปเต้น
บนเวทีบ้าง ท่าเต้นที่ยั่ววนกับสะโพกกลมกลิ้งที่ร่อนอยู่ตรงหน้าข้างเป็น
ภาพบาดตา ธนริศอดไม่ได้ที่จะจ้องเรือนร่างของหล่อน

หญิงสาวทำให้ทุกคนฮือฮามากขึ้นด้วยการเลิกลาขยกระโปรงด้านหนึ่ง
ขึ้นสูงจนเห็นเรียวยาวเนียนกลมกลิ้ง หล่อนเต้นวนรอบเสา ขณะที่ดาวเด่น
ของบาร์ตรงเข้าไปเต้นด้วย ท่าเต้นที่ดูเหมือนสาวเจนโลก็มีเพียงธนริศ
เท่านั้นที่รู้ว่า นั่นคือการแสดงฉากหนึ่งให้ใครบางคนที่อยู่ปลายสายดู
ต่างหาก

หญิงสาวแสวงทำท่าทางก้ำกั้นทั้งที่ความจริงเจ้าตัวเมา เสี่ยงปรบมือ
เชียร์ดังขึ้นเมื่อหล่อนกับดาวเด่นรวมถึงไปรอันต่างเต้นแข่งกัน เสี่ยงเป่าปาก
ดังไปทั่วร้านพร้อมกับการตบมือเป็นจังหวะ ธนริศไม่รู้ตัวเลยว่าเปลอชมวด
คิ้ว เขาหยิบเครื่องดื่มบนโตะขึ้นดื่ม บอกไม่ถูกว่าเพราะอะไรถึงไม่พอใจ

เขามั่นใจว่าหญิงสาวบนเวทียังเด็ก อาจจะไม่ถึงสิบแปดด้วยซ้ำ
เพราะอะไรหล่อนถึงได้มาอยู่ที่นี่ ความหงุดหงิดทำให้เปลอจ้องมองคนบน
เวทีตาเขม็ง เขาดื่มเครื่องดื่มในจังหวะเดียวกับที่แผ่นหลังถูกกระแทกอย่าง
แรง เครื่องดื่มกระฉอกใส่เต็มเสื้อพร้อมกับเสียงสบถของผู้ชายที่ชื่อธนริศ

๒

หมีหรือน้องหมาที่แสนเชื่อ

“ผมต้องขอโทษคุณกริชด้วยนะครับที่พนักงานของผมซุ่มซ่าม”

อลงกตยกมือไหว้ขอโทษธนริศ เขาพาชายหนุ่มเข้ามาในห้องรับรองด้านหลัง หลังจากนั้นก็ให้ผู้จัดการไปนำเสื้อมาให้ชายหนุ่มเปลี่ยน โชคดีที่รูปร่างของอลงกตกับธนริศนั้นใกล้เคียงกัน

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ แยกในร้านเยอะ พนักงานคุณคงไม่ได้ตั้งใจหรอก”

“แต่มันแย่มาก ทำอะไรไม่ระวังเลย ผมจะสั่งพนักงานพนักงานคนนี้ ลักสองวัน”

“อย่าถึงขนาดนั้นเลย ผมไม่ได้เป็นอะไร แค่เสื้อละอะ เห็นที่ผมคงต้องขอยืมเสื้อคุณใส่กลับห้องก่อน แล้ววันหลังค่อยเอามาคืน”

“ด้วยความยินดีครับ ผมต้องขอโทษในความผิดพลาดของลูกน้อง ขอเชิญคุณกริชพักผ่อนตามสบายนะครับ ถ้าพร้อมเมื่อไหร่ก็ขอเชิญออกไปสนุกต่อได้เลย ผมขอตัวออกไปตรวจดูความเรียบร้อยข้างนอกก่อน”

อลงกตโค้งตัวออกไป ทิ้งให้ธนริศอยู่ตามลำพัง ห้องนี้น่าจะเป็นห้อง

รับรองแขก เพราะมีไซฟาตัวใหญ่ อีกทั้งด้านในยังมีห้องน้ำและบาร์เครื่องดื่ม อาจไว้สำหรับแขกที่ต้องการความเป็นส่วนตัวก็ได้

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู มีข้อความจากหนุ่มทั้งสองแจ้งเตือนขึ้นมาหลายครั้ง เขานัดกับศรุตและรามิลที่ผับฝั่งตรงข้าม แม้จะหงุดหงิด แต่นี่อาจจะเป็นโอกาสอันดีที่เขาจะได้ขอตัวกลับก่อน ธนริศตั้งใจว่าจะไม่กลับเข้าไปหน้าเวทีอีกแล้ว เพราะตั้งใจปล่อยโบรอันไว้ตามลำพัง เท่าที่เห็นตอนก่อนออกมา ชายหนุ่มเพิ่งจะเรียกดาวเด่นของบาร์มาร่วมโต๊ะด้วย เขาริบปลัดเสื่อและนำเสื่อตัวเดิมใส่ถุงไว้ ทว่าตอนที่ผลักประตูออกมาก็ได้ยินเสียงเอะอะหน้าห้อง

“คุณผู้หญิงมาแล้ว กลับเถอะนะคะ”

พนักงานต้อนรับสาวชื่อเยลลี่เข้ามาช่วยพยุงหญิงสาว หล่อนเพิ่งจะลงจากเวทีในสภาพเดินโซเซ แคมองวงหน้าแดงก่ำก็รู้ได้ว่าคงไม่มีสติเท่าใดนัก

“ฉันไม่กลับ ฉันยังไม่เมาเสียหน่อย หรือคุณกลัวว่าฉันไม่มีเงินซื้อตริงก์ นี่ไง เงินฉันมีเป็นฟ่อน” หญิงสาวไวยวาย แล้วควักธนบัตรปึกใหญ่ออกมาพิสูจน์

พนักงานต้อนรับส่ายหน้า

“ดิฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ว่าคุณน้องเมามากแล้ว”

คนตรงหน้าชะงัก ถลึงตาโต แค้นเสียงดังใส่

“คุณเรียกใครน้อง ฉันไม่ใช่เด็กนะ”

ธนริศซึ่งยืนมองเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นอยากจะทำปอดอกหน้าอีกฝ่ายให้สาสม ถึงแม้หญิงสาวจะจงใจแต่งหน้าจัด แต่ก็ไม้อาจกลบความเนียนใสของเนื้อแท้ได้เลย ผิวกายเปล่งปลั่งของสาวเรกรุ่นดูอย่างไรก็เห็นอยู่ดี

“เอาเถอะค่ะ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ แต่คุณเมาแล้ว กลับเถอะนะคะ ดิฉันจะให้ รปภ. เรียกรถให้”

เยลลี่ทำท่าจะหิวปีกหญิงสาวออกไปจากร้าน แต่หล่อนกลับยื้อแขนไว้

“ฉันยังไม่กลับ ฉันต้องการพาผู้ชายสักคนกลับบ้าน ใครก็ได้”

พนักงานต้อนรับตาโตกว่าเดิม สูดหายใจลึกเหมือนต้องข่มความโกรธอย่างยืดยาว

“คุณคะ เด็กของเราไม่ได้มีไว้ขายนะคะ หน้าที่คือนั่งเป็นเพื่อนคุยในบาร์เท่านั้น”

“เออ...นั้นละ ฉันต้องการผู้ชายสักคน คุณไปพามาให้ฉันเลือกเดี๋ยวนี้”

เยลลี่ถอนหายใจพร้อมส่ายหน้า ไม่เคยเห็นลูกค้าที่ตื้อดั่งขนาดนี้มาก่อน แค่มองก็รู้ว่าคนตรงหน้าเป็นเด็กสาว บางทีอาจจะหนีแม่มาเที่ยว หรือไม่ก็มาเพื่อประชดแฟน

“ดิฉันคงทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกคะ คุณเมามากแล้ว เชื่อดิฉันเถอะนะคะ กลับไปก่อน”

“ไม่กลับ ฉันต้องการเพื่อนนั่งดื่ม ไม่ได้ยินหรือไง”

“แต่คุณเมา”

“ฉันไม่เมา ยังเดินตรงอยู่เลย”

ร่างบางพยายามจะเดินโซ่ว แต่ผลของแอลกอฮอล์ที่อยู่ในเลือดทำให้ร่างนั้นโง่งน

ธณริศส่ายหน้า เขายืนดูเหตุการณ์อยู่พักหนึ่งนานพอจะรู้สึกว่ช่างเป็นการกระทำที่ไร้สาระลึนดี ป่วยการที่จะสนใจเด็กไม่รู้จักโต ชายหนุ่มตัดสินใจเดินเซงหล่อนไปแทน แต่แล้วกลับรู้สึกถึงแรงกระชากจากด้านหลัง เขาชะงัก เหลือบมองมือเล็กบางที่แตะท่อนแขน

“คุณนั้นละ ไปนั่งที่โต๊ะกับฉันเดี๋ยวนี้”

ใบหน้าคมสันแดงขึ้นด้วยความโกรธ ถ้าสายตาของเขาเป็นเปลวเพลิง คงแผดเผาหล่อนให้กลายเป็นจุนไปแล้ว

“ว่าอะไรนะ”

“ฉันบอกว่า ฉันเลือกคุณยังไม่ล่ะ”

ใบหน้าที่รกรกริมไปด้วยหนวดและเคราบังตึง จ้องหญิงสาวกลับ ร่างสูงมากกว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตรกระเฝ้ามายึด สีน้าหาเรื่องเต็มที่

“แต่คุณคะ ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่...”

“ฉันต้องการคนนี้ จ่ายเท่าไรก็ได้ฉันสู้ไม่ถอย แค่นี้พอไหม”

หญิงสาวควักเงินในกระเป๋าออกมาอัดใส่มือพนักงานต้อนรับ โดยไม่รู้เลยว่าใบหน้าของผู้ชายตรงหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ ดวงตาสีฟ้าเจือเทาแวววาวเหมือนหมีร้ายที่กำลังจะตะปบเหยื่อให้ตายคามือ

“นี่หนู ถ้าคิดจะเอาเงินค่าขนมมาซื้อตัวกันละก็ ฝันไปเถอะ เมามาก แล้วก็กลับบ้านนอนซะ”

หญิงสาวถลึงตา จ้องชายหนุ่มด้วยความโกรธที่โดนสบประมาท แอลกอฮอล์ทำให้หล่อลื่นลิ้นตัว แม้จะด้อยกว่าด้วยรูปร่างที่เล็กกว่าเท่าตัว แต่กลับใช้นิ้วจิ้มอกอีกฝ่าย

“คุณเรียกใครหนู ฉันไม่ใช่เด็กแล้ว”

ธวัชกวาดตามองคนตรงหน้า จริงอยู่หล่อไม่ใช่นัก เพราะส่วนลัดที่แม่ให้มานั้นช่างอวบอูมเตะตา แต่สิ่งที่หญิงสาวทำเพื่อประชดต่างหากที่ควรถูกเรียกว่าเด็ก

“ก็ว่าเธอนั่นละ เป็นเด็กเป็นเล็ก รึอ่านเที่ยวบาร์โฮสต์ตั้งหรือ แล้วนี่พ่อแม่รู้หรือเปล่าว่ามาเที่ยว ไหนเบอร์ผู้ปกครองเอามา จะได้เรียกคนที่บ้านให้มารับ”

เขาเอื้อมมือมาหมายตึงกระเป๋ หญิงสาวถอดกระเป๋าทันที หล่อนหันไปหาพนักงานต้อนรับสาวแล้วแค้นเสียง

“นี่คิดจะกระชากกระเป๋านั่นหรือ ฉันเพิ่งรู้ว่าที่นี่ต้อนรับลูกค้ากันแบบนี้ ก็ดี ฉันจะปาวประกาศให้ทั่ว ต่อไปจะได้ไม่มีคนมาอุดหนุนอีก”

“อย่างนะคะคุณ เข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้ว คุณผู้ชายไม่ใช่พนักงานของร้านเราจริงๆ ค่ะ เชิญคุณกลับไปดีกว่า”

“ไม่ ฉันไม่กลับ ฉันจะหิวผู้ชายคนนี้กลับบ้าน ได้ยินไหม จะเรียกเท่าไรฉันสู้ไม่ถอย” คนเมายังไม่หยุดไถ่ววย

“บ้าไปกันใหญ่แล้ว ชักจะเหลืออกแล้วนะ เมามากก็กลับบ้านไปนอนนะหนู อย่าทำให้คนอื่นเขาต้องเดือดร้อนเพราะนิสัยเสียๆ หน่อยเลย”

“กลัวดียังไงถึงมาว่าฉัน”

“ทำไมจะไม่กลัว เลิกสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นเสียที มานี่”

ธณริศคว้าข้อมือหญิงสาว เขาหันไปทางพนักงานต้อนรับพร้อมกับพยักหน้า ทั้งสองก็ลงจากห้องหญิงสาวออกไปทางประตูหน้า พิมพ์ภิดาสะบัดมือออกอย่างแรง หล่อนจึงเข้าไป

“กรี๊ด! ปล่อย กล้ารังแกฉันหรือ คอยดูนะ ฉันจะฟ้อง”

“อะอะก็ฟ้องนี่นะ คนที่บอกว่าตัวเองไม่ใช่เด็ก กลับไปส่องกระจกที่บ้านดูก่อนเถอะ หน้าตาอย่างเธอใครๆ เขาก็รู้ว่าเป็นเด็ก รึอ่านจะเที่ยวบาร์ ถ้าเป็นน้องนุ่งจะจับตักันเสียให้เช็ด”

พิมพ์ภิดาถลันเข้ามาหาอย่างลึมตัว หล่อนเงื้อมือหมายตบ แต่ธณริศกลับยัดตัวตรง สีนํ้าชิงชังทำให้หญิงสาวชะงัก หล่อนหันไปมองรอบๆ และพบว่าสายตาทุกคู่กำลังมองมาอย่างตำหนิ ใบหน้าแดงก่ำค่อยๆ เผือดลงทุกขณะ

“คุณรังแกฉัน”

“เรียกว่าสั่งสอนจะดีกว่า เป็นเด็กไม่อยู่ส่วนเด็ก อย่ารึอ่านทำตัวประชดชีวิต มันไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นหรอก จำเอาไว้”

“แกบอกว่าใครจะซื้อจริงก็ให้นะไอ้หมี”

เสียงหัวเราะผวกกับสีหน้าล้อเลียนของศรุตทำเอาธณริศถึงกับจุน เขากับพนักงานต้อนรับช่วยกันพาเมรี่ขึ้นมาออกมาจากร็อกชีบาร์ จากนั้นเขาก็ข้ามถนนมาที่ไนต์คลับแห่งนี้ทันที เนื่องจากย่านนี้เป็นแหล่งสถานบันเทิงและบังเอิญเหลือเกินที่บาร์ที่เขาชวนไปรออันไปก็อยู่ตรงข้ามนี่เอง

“จะซ้ำอีกนานไหมวะ คนยิ่งหุดหิดอยู่” ธนริศโพล่งเสียงดัง
คนตรงหน้าเขาชื่อศรุต เป็นเพื่อนสมัยเรียนที่ต่างประเทศด้วยกัน
อันที่จริงยังมีอีกคนคือรามิล แต่อีกฝ่ายติดธุระจึงขอตัวกลับก่อน

ชายหนุ่มรู้จักกับเพื่อนรักทั้งสองตั้งแต่สมัยเรียนเอ็มบีเอที่ต่าง
ประเทศ ใครจะรู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคำคืนหนึ่งจะทำให้นักเรียนไทย
สามคนกลายเป็นเพื่อนสนิทกันจนถึงทุกวันนี้ รามิลเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี
บุคลิกนิ่งๆ เหมือนไม่มีพิษมีภัย แต่แท้จริงแล้วเป็นเลื้อซุ่ม ส่วนศรุตมีฉายา
ว่าเจ้าชายน้ำแข็ง เพราะชอบวางมาดเก๊ก ทั้งสามผลรวนกันก่อนเปิดเทอมด้วย
การไปนั่งดื่มในผับ แต่โชคร้ายที่ดันถูกรุมผิดตัวเพราะคิดว่าเป็นอีกคนที่มี
เรื่องกัน ทั้งสามถูกไล่ล่าในตรอกแคบๆ ข้างผับ สถานการณ์คับขันทำให้
ต้องช่วยเหลือกันและกัน

“แล้วจะหุดหิดไปทำไม มีผู้หญิงมาซื้อตริงก็ให้ก็แสดงว่าเกהל่อ
ถูกใจ แถมหุ่นล่ำบึกแบบนี้ เขาก็คิดว่าเป็นพนักงานในบาร์ไฮสโตร์” ศรุตพูด
ขึ้นบ้าง

ธนริศยอมรับว่าตนหุ่นดี นั่นก็เพราะเขาชอบเล่นกีฬาแทบทุกชนิด
“แต่ฉันไม่ใช่เว้ย เด็กนั้นตาถั่ว มองยังงี้วะถึงได้คิดว่าฉันเป็น
พนักงานไปได้”

ธนริศยอมรับว่าโมโหที่โดนหญิงสาวสบประมาท แต่พอคิดถึงแววตา
หม่นเศร้าของหญิงสาวก็อดรู้สึกตึงตังๆ ขึ้นมาไม่ได้ ป่านนี้คงนั่งร้องไห้
ซีซู่กโปงอยู่หน้าบาร์แล้วละมัง

“เด็ก?” ศรุตถามย้า “อย่าบอกนะว่าคนที่คิดจะซื้อเครื่องดื่มเลี้ยงแก
เป็นเด็กนะ”

“ไม่ใช่แค่เด็ก แต่เด็กมาก...” เขาลากเสียงยาว “มัธยมต้นหรือเปล่า
ก็ไม่รู้”

ส่วนที่เด่นสะดุดตาเกินวัยมัธยมคงเป็นหน้าอกหน้าใจ เขารู้ว่าหล่อน
จงใจแต่งตัวเกินวัยเพื่อเข้ามาเที่ยวบาร์

“ไม่น่าเป็นไปได้ เด็กมัธยมต้นนะหรือจะมาอยู่ในสถานที่แบบนี้”

“มันก็ไม่แน่ไอ้ศรุต เดี่ยวนี้เขาไม่ตรวจบัตรหรอก ขอให้เงินถึงใจถึงเป็นพอ”

“ถามจริง แกมันใจหรือว่ามันเป็นเด็กจริงๆ ไม่ใช่ผู้หญิงที่แคหน้าเด็ก”

“เด็กซัวร์ แต่อายุเท่าไรไม่แน่ใจ คอยดูนะ ถ้าเจอกันอีกครั้งละก็จะจับมาตีกันเสียให้เซ็ด” ชายหนุ่มกระดกอนเดอะร็อกตรงหน้ารวดเดียวหมด เขารู้สึกเสียเชิงที่ถูกผู้หญิงขี้ฉ้อตัว รู้ไปถึงไหนอับอายไปถึงนั้น

“หิ จะตีกันเด็กหรือขี้ฉ้อเด็กลงท้องกันแน่...ไอ้หมี”

ชื่อเล่นของธนริศคือกริช แต่เพื่อนซี้อย่างศรุตและรามิลมักจะล้อว่าเขาคือหมีกริชลึๆ นี่เอง ยามโมโหก็พร้อมจะอาละวาดทุกอย่าง แต่ยามเจียบ รูปร่างที่ใหญ่โตทรงพลังอำนาจก็ทำให้ทุกคนไม่กล้าหือ

“ฉันทำแ่น ถ้าขึ้นยังมาอยู่กับฉันอีกละก็ ฉันนี่ละจะสามวิญญานหมี โหดฉีกหล่อนเป็นชิ้นๆ”

“แล้วฉันจะคอยดูว่าแกจะฉีกเนื้อเยื่อหวานๆ นั้นจริงหรือเปล่า”

ศรุตเกลี้ยงพูดหยอก แต่ธนริศไม่เข้าใจด้วย เขาเกลียดเด็ก โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงเป็นที่สุด ผู้หญิงล้วนแต่่วนวาย ก่อแต่เรื่องเดือดร้อนไม่ได้หยุด ดังนั้นลูกทีมของเขาจึงเป็นชายหนุ่มเกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์

“น่าหักคอต่างหาก อย่าให้เจอรอบหน้านะ แม่เด็กแสบ”

“ขอเตือนไว้ก่อนนะ โบราณว่าเกลียดอะไรมักได้เช่นนั้น ฉันมีลางสังหรณ์ว่าแกกับเด็กนั้นจะต้องได้เจอกันอีกเร็วๆ นี้”

ลางสังหรณ์ของศรุตเป็นจริงในอีกสองชั่วโมงต่อมา เพราะเมื่อสองหนุ่มตัดสินใจจะกลับ ธนริศก็เดินออกมาด้านนอก เขาจอดรถไว้ในซอยข้างร็อกชีบาร์ แต่พอมองไปหน้าประตูบาร์กลับพบหญิงสาวคนเดิมนั่งฟูบอยู่

“นั่นใช่เด็กที่แกพูดถึงหรือเปล่าวะ”

“เออ นั่นละ” ชายหนุ่มพยายามมองผ่านเหมือนไม่สนใจ หญิงสาวยังคงนั่งอยู่แต่สภาพผิดกับเดิมลิบลับ

“แล้วทำไมถึงได้นั่งพักอย่างนั้นละ”

“ก็มาแอ่นะสิถามได้”

หญิงสาวผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตาละเอมมาศคารา คงเพราะผ่านการร้องไห้มา แถมเจ้าตัวยังโก่งคออาเจียนครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากนั้นก็ไปนั่งพับพิงผนังด้านหนึ่งของบาร์ ยามที่เฝ้าอยู่ด้านหน้าซัฟฟ์จะเข้าไปช่วย แต่กลับเจอสายตาพุ่งๆ ของเจ้าหล่อนจนพากันถอยหนี

“สงสัยมาจนจำทางกลับบ้านไม่ได้มากกว่า”

“ก็ช่างปะไร ริจะดื่มก็ต้องหัดรับผิดชอบตัวเอง”

“จะดีหรือไอ้หมี แต่งตัวล่อลือล่อตะเซ่แบบนี้ ประเดี๋ยวโดนลากขึ้นรถไปทำบุญโย่งจะอย่างไร”

“แล้วมันหน้าที่ของฉันหรือไง ญาติก็ไม่ใช่ แถมฉันยังไม่รู้จักบ้านหล่อนด้วยซ้ำ เพิ่งจะเจอกันเมื่อกี้ หล่อนเป็นใครฉันก็ไม่รู้”

“นั่นแล้วแต่แกแล้วกัน ถือเสียว่าฉันไม่เห็น ทางใครทางมันก็แล้วกัน”
ครุฑโยนให้เพื่อนตัดสินใจเพราะไม่อยากวุ่นวาย แล้วจึงขอตัวแยกย้าย

ธนริศขบگرامจนเป็นสันหนูน เขาเดินไปยังรถของตัวเอง แม้ปากจะบอกว่าไม่สนใจ แต่สายตาเจ้ากรรมกลับคอยวนเวียนไปมองหญิงสาว คนที่ป่าวประกาศว่าตัวเองไม่ใช่เด็กกำลังซบหน้าพิงผนังร้านบาร์อย่างน่าสมเพช หางตาเลื้อยเห็นใบหน้ารูปไข่เนียนน้ำตา

เขานึกถึงภาพตอนที่หญิงสาวไลฟ์ให้ใครบางคนดู บางทีหล่อนอาจจะประศดแฟนหรือไม่ก็ทะเลาะกับที่บ้าน ธนริศสั่งตัวเองว่าไม่ต้องหันไปมอง เพราะไม่ใช่ธุระ แต่พอเดินลึกเข้าไปในซอยกลับได้ยินเสียงฝีเท้าตามมา ชายหนุ่มหันขวับกลับไป พอเห็นว่าใครเดินตามก็ตะคอกไล่

“เดินตามมาทำไม”

หญิงสาวชี้หน้าตัวเอง หัวเราะร่วน ตาสองข้างปรือจ๋าเพราะฤทธิ์

แอลกอฮอลล์ หล่อนพูดเสียงอ้อแอ้

“ฉันเปล่า แค่อยากเดินรับลมเล่น” ใบหน้าของหล่อนยามนี้แดงก่ำ ด้วยฤทธิ์เหล้า แคเดินยังไม่ตรงทางด้วยซ้ำ

“ก็เห็นอยู่ว่าเดินตาม ยังจะมาเถียงอีก”

“ฉันบอกว่าเปล่ายังไงละ ฉันแค่เวียนหัว แล้วโลกก็หมุน หมุน หมุน แล้วฉันก็เห็นตัวอะไรไม่รู้โต้โต หนาวเครากรู้งรัง หรือว่าจะเป็นหมี”

หล่อนจ้มหน้าเขาในจังหวะเดียวกับที่ยื่นใบหน้ารูปไข่เข้ามาใกล้ ลมหายใจที่เจือกลิ่นแอลกอฮอลล์รินรดใบหน้า คนถูกเรียกว่าเป็นหมีผงะ จ้องมอง เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าผู้หญิงตรงหน้ามีดวงตาที่สวยงาม เพราะใส่ กระจางราวกับดาวบนท้องฟ้า ผิวแก้มบัดนี้แดงก่ำด้วยฤทธิ์แอลกอฮอลล์ แต่ที่ทำให้ชายหนุ่มถึงกับตกตะลึงกลับเป็นเรียวปากอ้ม ยิ่งเจ้าตัวกัตรีมฝีปาก ก็ยิ่งทำให้รู้สึกว้าว...น่าจูบ

“น่าจูบขึ้นหรือ ไอ้กริช เอ็งมันบ้า นี่มันคนเมานะไ้ย”

สมองด้านที่มืดผล่กันดำตัวเอง ธนริศเรียกสติกลับมามองหล่อน อีกครั้ง หญิงสาวยื่นเงงเงงก่อนจะค้อมเข้ามาหา ธนริศรวบเอาเจ้าหล่อน เอาไว้

“เฮ้ย ระวังหน่อยหนู เดี่ยวก็ล้มหน้ากระแทกพื้น ปากแตกกันพอดี”

“หะ...ทำไมหน้าคุณมันซ้อนกันแบบนี้ หรือว่าคุณจะเป็นทศกัณฐ์ ไข่...คุณเป็นยักษ์ ยักษ์ตัวโตโต คุณเป็นหมีหรือว่าเป็นยักษ์”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นพูดเสียงยานคาง ตาคู่สวยปรือจ๋า มือพยายาม จะไขว่คว้าชายหนุ่มเพื่อพุงตัว ธนริศเบี่ยงตัวหลบ ครางต่ำในลำคอเมื่อ อีกฝ่ายพยายามจะจับแก้ม

นอกจากหล่อนจะหาว่าเขาเป็นหมีแล้ว ยังมาลูปคลำเขาเหมือนเท็ดดี้ แบร์เสียอีก ไม่รู้จักหมีซีโมโหเสียแล้ว แต่แล้วจู่ๆ การเคลื่อนไหวของคน ตรงหน้าก็หยุดชะงัก แถมทั้งน้ำหนักตัวลงมามากขึ้นเรื่อยๆ ธนริศจึงต้อง เขย่าเรียก

“เฮ้ หนู หนู”

เขาเขย่า แต่ทุกอย่างก็เงียบ ไม่มีการตอบสนองจากคนตรงหน้า เมื่อ
ก้มมองก็พบว่าเจ้าตัวหัลป์ไปเสียแล้ว เขาเขย่าตัวหัลป์อีกครั้งแต่ยังได้ผล
เช่นเดิม

“นี่ตื่นสิ บอกให้ตื่น อย่าบอกนะว่าเมาหลับตรงนี่”

เขาหน้าบึ้ง สบถออกมาอย่างหงุดหงิด

“โธ่โธ่...นี่มันวันอะไรกันวะ จะมาหลับตรงนี่เนี่ยนะ บ้าฉิบ!”

ซวยๆ...นั่นคือสิ่งที่ธณริศบอกตัวเอง สุดท้ายเขาก็ตัดใจทิ้งหญิงสาว
ไว้ที่นั่นไม่ได้ ความใจอ่อนที่ซุกซ่อนอยู่ในซอกหลืบของหัวใจทำให้ตัดสินใจ
พาหัลป์กลับมาขึ้นรถของตน แม้จากหน้าเขาจะแล้งว่าไม่แคร์อะไรเลย
แต่ลึกๆ แล้วชายหนุ่มก็รู้ดีว่าไม่ใช่

เขาค้นตัวหัลป์จนทั่วแต่ไม่พบอะไรที่พอจะบอกได้เลยว่าบ้านของ
หญิงสาวอยู่ที่ไหน ภายในกระเป๋าสะพายมีเพียงเงินสดปึกใหญ่ ทั้งหมด
ล้วนแต่เป็นของใหม่ ธณริศเดาว่าหัลป์คงเพิ่งกดมาจากตู้เอทีเอ็มที่ไหน
สักแห่ง บัตรเครดิตมีชื่อ-นามสกุลซึ่งบอกให้รู้ว่าหัลป์เป็นลูกครึ่ง ไม่มี
คีย์การ์ดหรือเอกสารที่บอกว่าเจ้าหัลป์พักที่ไหน หรือว่าเอกสารส่วนที่เหลือ
จะอยู่ในถุงกระดาษที่หัลป์หิ้วมาด้วย แต่ตอนนั้นมันอันตรายเกินไปไหนแล้ว
ก็ไม่รู้ เมื่อไม่มีทางเลือก ชายหนุ่มจึงจำต้องพาหญิงสาวกลับมาที่คอนโดของ
ตนเองแทน

ยามดึกกลางคอนโดอาสาช่วยประคอง แต่ธณริศปฏิเสธ เขาอุ้ม
หัลป์ขึ้นมาถึงห้อง แต่หญิงสาวก็อาเจียนออกมาเสียอีก เขาอุ้มหัลป์ไป
นอนในห้องน้ำ และเปลี่ยนผ้าปูที่นอนใหม่ แต่พอเข้าไปถึงก็พบว่าหญิงสาว
เจ้าปัญหาอาเจียนออกมาอีกรอบ เขาทำความสะอาดร่างกายหัลป์ ให้เสื้อ
เช็ดคลุมร่างไว้แล้วกลับไปล้างห้องน้ำ เมื่อทำความสะอาดตัวเสร็จ กลับมา
ถึงที่นอน หญิงสาวก็หลับไปอีกแล้ว

ใบหน้ายามไม่มีเครื่องสำอางตอบข้อสงสัยได้ทุกอย่าง หล่อนน่าจะอายุไม่ถึงสิบหกด้วยซ้ำ ผิวขาวจัด มีความเปล่งปลั่งของวัยสาว เรือนผมหยักศกเป็นสีน้ำตาล ยามเปียกน้ำลูกับใบหน้ายิ่งเห็นถึงความอ่อนเยาว์ ได้ตามวามซ้ำเหมือนเจ้าตัวเฟื่องผ่านการร้องไห้อย่างหนัก

ธณริศต้องทนมใจ แม้ว่าหญิงสาวจะเป็นแค่เด็ก แต่กลับมีเรือนกายเข้ายวนไม่ต่างจากนางเมวร้ายสาวท ตอนที่ปลดเสื้อผ้าจากร่างกายหล่อนและเห็นเรือนร่างขาวกลมกลึง เขาก็แทบจะขมใจไม่ไหว หล่อนมีเรือนร่างที่สมบูรณ์จนทำให้ผู้ชายยอมตายได้ เอวคอดเล็ก ทรวงอกงามอวบอ้อมเกินตัว แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่ไ้ล่วงรู้เลยว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายมากแค่ไหน

คนเมามืออยู่ไม่สุขเริ่มปิดป้ายไปตามแผงเอกเขาอย่างซุกซน ธณริศขบกรามแน่น ตัดใจอุ้มหญิงสาวไปนอนบนโซฟา แต่แล้วหล่อนกลับตื่นจนตกลงมาที่พื้น สุดท้ายเมื่อไม่มีทางเลือกเขาจึงอุ้มมานอนบนเตียงของตนแทน เมื่อมองนาฬิกาก็พบว่าตีสามแล้ว เขาไม่มีเวลาคิดหาเหตุผลอื่นอีก ร่างกายเหนื่อยล้า เปลือกตาหนักอึ้งจนลืมตาแทบไม่ไหว

ธณริศทั้งตัวลงนอนข้างๆ เขาเหลือบมองหญิงสาว ได้แต่หวังว่าที่บ้านหล่อนคงไม่ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจในคืนนี้ เพราะไม่เช่นนั้นแล้วเขาอาจจะต้องตกเป็นผู้ต้องหาคดีพรากผู้เยาว์ไปโดยไม่รู้ตัว

ตัวเล็กแค่นี้แต่ขยันก่อเรื่องดีนัก ชายหนุ่มถอนหายใจ ลังตัวเองว่าต้องหลับ ไม่นานใจก็เริ่มนิ่ง ลมหายใจสม่ำเสมอและเริ่มเข้าสู่วัฏจักร ความเย็นของเครื่องปรับอากาศที่เปิดไว้แรงสุดทำให้หญิงสาวหนาว หล่อนโหยหาความอบอุ่น จึงใช้แขนกอดชายหนุ่มไว้ ทั้งสองผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อย โดยไม่รู้ตัวพรุ่งนี้จะเกิดเรื่องยุ่งยากตามมาอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

มีเพื่อนเคยบอกว่า เวลาตีเมหนัก พอตื่นเข้ามาจะปวดหัว พิมพ์ภิดาไม่เคยเชื่อกันกระทั่งวันนี้ เพราะอาการปวดหัวแทบแตกปลุกหล่อนขึ้นมา แต่สิ่งที่ทำให้ตาคุ้ยส่ายเบิกกว้างกลับเป็นสภาพโดยรอบที่ไม่คุ้นตาเอาเสียเลย

หล่อนอยู่ที่ไหนกัน...พิมพ์ภิดามองไปรอบๆ อีกครั้ง สมองทบทวน
สิ่งที่เกิดขึ้น ความทรงจำเมื่อคืนเลื่อนรางจนนึกอะไรไม่ออก คงเป็นเพราะ
เต็กิลาเพียวสามชอตที่ทำให้สมองหล่อนว่างเปล่า หญิงสาวจำได้รางๆ ว่าขึ้น
ไปเดินโฉบและไล่เพื่อยั่วโมโหมารดา แต่ความจำนอกเหนือจากนั้นว่างเปล่า

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างเตียงหน้าจอดับสนิท จากสภาพห้องแล้ว
น่าจะเป็นห้องนอนของใครสักคน เพอร์นิเจอร์และผ้าปูสีเข้มทำให้เดาว่า
เจ้าของน่าจะเป็นผู้ชายและคงมีฐานะดีมาก เพราะสภาพห้องกว้างขวาง แต่
เมื่อลดสายตาลงมองเห็นอะไรบางอย่าง นัยน์ตาคู่หวานก็เบิกกว้าง

หญิงสาวเคยอ่านฉากนี้ในนิยายนับครั้งไม่ถ้วน แต่เมื่อมาเจอกับ
ตัวเองกลับอึ้งจนพูดไม่ออก คนที่นอนอยู่ข้างๆ เป็นผู้ชายในสภาพเปลือย
ท่อนบน หัวไหล่กว้างที่มีกล้ามเนื้อเป็นมัดดูสวยงามกับประติมากรรมชิ้นเอก
ของศิลปิน แต่ที่ทำให้พิมพ์ภิดาหายใจไม่ออกก็คือ อุ้งมือใหญ่ของเขาที่วาง
อยู่ห่างจากเนินอกหล่อนไม่ถึงคืบต่างหาก

หญิงสาวกลืนใจเลิกผ้าห่มขึ้นเพื่อเคลื่อนกายออกจากอ้อมกอด แต่
ทำได้ยากเพราะร่างใหญ่ทับผ้าอีกฝั่งไว้ เมื่อเห็นสภาพใต้ผ้าห่ม หญิงสาวก็
อ้าปากค้างยิ่งกว่าเดิม เพราะทั้งเนื้อทั้งตัวหล่อนตอนนี้เหลือเพียงบรากับ
แพนตีเท่านั้น พิมพ์ภิดาอยากจจะร้องกรี๊ดแต่ก็ต้องกลืนเอาไว้ สมองลึงให้มี
สติ ในโรงเรียนนานาชาติสอนเรื่องเพศศึกษามาหลายครั้ง หญิงสาวจึงไม่ใช่
นางเอกที่ตื่นมาแล้วร้องโวยวายว่าตัวเองตื่นขึ้นมาในห้องผู้ชาย ก่อนอื่นต้อง
รีบสำรวจความผิดปกติก่อน หล่อนเป็นสาวบริสุทธิ์ที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่คน
ในโรงเรียน ดังนั้นหากพลาดพลั้งมีอะไรกับผู้ชายย่อมต้องมีสิ่งผิดปกติ
เกิดขึ้น แต่ตอนนี้ทุกอย่างปกติ ไม่มีอาการเจ็บแปลบที่ชอกขา

พิมพ์ภิดาถอนหายใจอย่างโล่งอก หล่อนเพิ่งเข้าใจสิ่งที่คู่ขวัญพร่ำ
เตือนมาตลอด หล่อนแค่อยากประชิดแม่ แต่กลับพาตนมาอยู่ในอันตราย

ไม่ได้การ...หล่อนต้องรีบออกไปจากที่นี่ก่อนที่ ‘นายหมียักษ์’ จะตื่น
พิมพ์ภิดาอยากเรียกชายหนุ่มข้างกายว่าหมี เพราะรูปร่างสูงใหญ่ แม้ใบหน้า

คมจะรกรักริมด้วยหวดเครา แต่ก็ไม้อาจปิดบังความหล่อเหลาได้เลย
ชายหนุ่มมีขนตาองยาวชนิดที่ผู้หญิงยังอาย แถมยังมีริมฝีปากแดงจัด

พิมพ์ภิดากลับใจพลักมือของเขาส่งออก แต่ท่อนแขนกำยำช่างหนัก
เหลือเกิน เมื่อพยายามยกออก เขากลับดึงตัวหล่อนไปกอดไว้เสียอีก เนื้อ
แนบเนื้อจนรับรู้ได้ถึงความเปลือยเปล่าของผู้ชายตรงหน้า หลักฐานแห่ง
ความเป็นชายดูเด่นอยู่ตรงท้องน้อย หล่อนหวัดร้องด้วยความตกใจเพราะ
ไม่ชินกับความใกล้ชิดขนาดนี้

เสียงร้องทำให้หมีตัวโตปรีดาขึ้นก่อนที่เจ้าตัวจะสยบเป็นภาษา
อังกฤษออกมาหลายครั้ง เขาระดุ้งตัวไปชิตริมเตียง ดูตกใจไม่แพ้หล่อน

พิมพ์ภิดาเพ่งมองคนตรงหน้า เพิ่งนึกได้ว่าผู้ชายคนนี่คือคนที่หล่อน
เจอในบาร์โฮสต์นั่นเอง ชายหนุ่มก้าวลงจากเตียง หญิงสาวรีบยกมือปิดตา
เพราะร่างตรงหน้าแทบจะเปลือยเปล่า หลักฐานแห่งความเป็นชายที่ตื่นมา
อรุณสวัสดิ์เด่นหราอยู่ตรงหน้า แม้จะมีกางเกงบ็อกเซอร์กางกันเอาไว้แต่ก็
ยังเห็นชัด หล่อนเงยหูฟังและเดาว่าชายหนุ่มกำลังสวมเสื้อ พอเสียงเงียบลง
ก็รีบถามขึ้นทันที

“ฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

ใบหน้าของชายหนุ่มมูดบึ้งขณะโต้กลับ

“เธอเมา แล้วจู่ๆ ก็มาล้มใส่”

“คุณก็เลยพาฉันมาค้างที่ห้องเนี่ยนะ”

“เออสิ แล้วจะให้พาไปไหนล่ะ ไม่มีที่อยู่ โทรศัพท์มือถือก็ดับเสียอีก
ดีแค่นี้แล้วที่ไม่ทิ้งให้นอนข้างถนน”

“แล้วเสื้อผ้าฉันล่ะ ทำไมเหลือแค่นี้”

ชายหนุ่มชี้ไปในห้องน้ำพร้อมกับส่ายหน้า

“นุ่น...ชุดที่เลอะอ้วกอยู่ในห้องน้ำ ยังไม่มีเวลาซัก”

หญิงสาวเพิ่งได้คำตอบว่าเพราะอะไรหล่อนถึงไม่ได้ใส่ชุดเดิม แต่มี
เพียงชั้นในบนลางเท่านั้น ความอายทำให้รีบกระชับผ้าห่มที่คลุมตัวอยู่ให้

แน่นขึ้น

“แล้วถุงเสื้อฉันล่ะ คุณเห็นบ้างไหม”

“ไม่รู้สิ คงตกอยู่หน้าร้านมัง ไม่ได้สังเกต” ชายหนุ่มตอบ

ในนั้นมีชุดนักเรียนอยู่ พิมพ์ภิดาเรียกแท็กซี่จากหน้าบริษัทของมารดา หลังจากนั้นก็เข้าไปซื้อชุดใหม่ในร้านที่อยู่ตรงข้ามก่อนจะเข้าไปเที่ยวร็อกชีบาร์เพื่อประชดมารดา หญิงสาวไลฟ์ผ่านเฟซบุ๊กเพื่อยั่วโมโหมารดา แถมยังตี้มเหล้าย้อมใจก่อนขึ้นไปเต้นอย่างยั่ววนบนเวที แต่พอลงมาหน้าจอโทรศัพท์ก็กลับว่างเปล่า พิมพ์ภิดามั่นใจว่ามารดาต้องเห็นการไลฟ์นั้น เพราะเป็นเพื่อนกันในเฟซบุ๊ก แต่ท่านไม่โทร. มา อาจเพราะใครบางคนห้ามเอาไว้ ความกัลลัดกลุ้มทำให้หล่อนสั่งเครื่องตี้มมาเพิ่ม หลังจากนั้นก็จะทำอะไรไม่ได้อีก

“ใครเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉัน”

หล่อนถามทั้งๆ ที่กลัวคำตอบ แอบหวังว่าชายหนุ่มอาจจะมีแม่บ้านใจดีแบบในละครที่ลุกขึ้นมาช่วยกลางดึก แต่เท่าที่ดู ความเป็นไปได้คงเท่ากับศูนย์ ดูจากสภาพห้องแล้วชายหนุ่มน่าจะอยู่คนเดียว

“แน่ใจนะที่ถามทนรับความจริงได้”

“ทำไมจะไม่ได้ ก็ฉันโตแล้ว”

“ทำเป็นปากเก่ง รู้ตัวไหมว่าอันตรายขนาดไหน ถ้าเป็นผู้ชายคนอื่น ป่านนี้เธอไปลงเอยที่มานรูดที่ไหนสักแห่งแล้ว”

“เหวอะๆ บ่นเป็นลุงแก่ไปได้ แล้วมันเรื่องอะไรของคุณล่ะ”

พิมพ์ภิดาได้ ผู้ชายตรงหน้าอายุเท่าไรกันนะ คงเพราะใบหน้ารกรกริ้มด้วยหนวดเคราทำให้ดูไม่ออก แต่ที่สะดุดตากลับเป็นริมฝีปากหยักลึกสีแดงจัดนั้นต่างหาก

“ใช่ ฉันแก่ ส่วนเธอนะมันเด็กไม่รู้จักโต”

“คุณว่าใครเด็ก”

“ก็เธอไง รีบโทร. หาพ่อแม่ได้แล้ว ป่านนี้คงตามหาตัวให้วุ่น ไป

แจ้งความที่สถานีตำรวจหรือยังก็‘ไม่รู้’

พิมพ์ภิดาชอบตาร้อนผ่าว หล่อนอยากให้มีมารดาทำเช่นนั้นจริงๆ แต่ภาพที่ทํานกตัดตาสายต่อน้ำตอตาทําให้ลดน้อยใจไม่ได้ บางทีทํานอาจจะไม่ได้แคร์หล่อนด้วยซ้ำ ทิฐิทำให้ได้ไปว่า

“ฉันโตแล้ว ทำไม่ต้องโทร.”

“นี่ถามจริงๆ ไม่มีใครรออยู่ที่บ้านเลยหรือไง หรือว่าเป็นเด็กบ้านแตกแล้วปู้ย่าตายายละ มีใครเป็นห่วงบ้างไหม”

พิมพ์ภิดาแหม่มปากแน่น ล้อคอแห้งผากยิ่งกว่าเดิม แม้บ้านใหญ่โตแต่หล่อนมีแค่แม่ขึ้นที่คอยห่วงใย บางทีกลับตีกแต่แม่อาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำงานที่บริษัทของอรุณาเอาแน่เอาอนเรื่องเวลาไม่ได้ หลายครั้งประชุมตึกจนถึงเที่ยงคืน

“จะมีหรือไม่มีมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย”

“เอาเถอะ ชี้แจงเถียงด้วยแล้ว เธอจะมีหรือไม่มีคนห่วงก็ไม่ใช่อะไรของฉัน รีบแต่งตัวแล้วก็ออกไปได้แล้ว”

“ฉันไม่อยากกลับ”

“เฮ้ย ไม่กลับได้ไง เานี้ไป แล้วก็รีบๆ ออกไปซะ น่ารำคาญ”

พิมพ์ภิดาลอบมองคนตรงหน้าอีกครั้ง จะว่าไปแล้วเขาก็ไม่ใช่คนร้าย ไม่เช่นนั้นคงจួយโอกาสจากหล่อนไปแล้ว แผนการที่หญิงสาวตั้งใจคือจะหาผู้ชายสักคนที่บาร์โฮสต์มาเป็นตัวล่อเพื่อยั่วโมโหแม่ แต่หล่อนพลาดเพราะดันมาเจอแผนล่อไม่เป็นท่า ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ทำตามแผนเดิมด้วยการจ้างผู้ชายตรงหน้าละ พนักงานของบาร์โฮสต์ล้วนแล้วแต่มีงานประจำ แต่ที่ต้องไปทำงานก็คงเพราะต้องการรายได้ คะเนดูจากห้องพัก ค่าผ่อนคงแพงหูฉี่ ดังนั้นชายหนุ่มอาจต้องการเงินมาจ่ายค่าที่พักก็เป็นได้

“คุณเป็นพนักงานของบาร์โฮสต์ใช่ไหม ฉันมีข้อเสนอดีๆ ให้ สนใจไหม”

ชายหนุ่มตรงหน้าถลึงตาโต จ้องหน้าหญิงสาวอย่างโกรธจัด

“นี่หนู มองฉันให้ชัดๆ ฉันเหมือนเด็กนั่งบาร์ตรงไหน” คนตรงหน้า
ส่ายหัวอย่างหงุดหงิด แต่พิมพ์ภิดาไม่สน หล่อนแค่อยากบรรลุลความ
ต้องการของตัวเองเท่านั้น

“อ้าว...ใครจะไปรู้ เห็นอยู่ในบาร์ก็คิดว่าเป็นพนักงาน ไม่ใช่ก็ไม่ใช้สิ
ทำไมต้องเสียงดังด้วย ฉันก็แค่อยากเจรจาธุรกิจ”

“ธุรกิจของเด็กกอมมือนะสิ ไปไกลๆ เลย”

“ฉันไม่ได้พูดเล่นๆ นะ ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนดี ถึงได้อยากจ้างคุณ
ทำงานให้ งานง่าย เงินดี แค่ทำตามที่คุณสั่ง ไม่เห็นยาก”

ชายหนุ่มคำรามในลำคอ ใบหน้าคมสันกลายเป็นสีแดงจัดในเสี้ยว
วินาที เขากระซอกหล่อนลงจากเตียง พิมพ์ภิดาหวัดร้องด้วยความตกใจ มือ
สองข้างรวบผ้าห่มไว้เพื่อปกปิดเรือนร่าง หล่อนถูกชายหนุ่มลากเข้าไปใน
ห้องน้ำ

“หยุดเพื่อเจอได้แล้ว แล้วก็แต่งตัวซะ ออกไปจากห้องฉันให้เร็วที่สุด
ไม่อย่างนั้นฉันจะให้ยามโยนเธอออกไป”

พิมพ์ภิดายังไม่ยอมแพ้ หล่อนดิ้น พยายามเกาะมือชายหนุ่มออก
เพื่อจะต่อรอง

“เดี๋ยวสิ นี่คุณไม่สนใจข้อเสนอของฉันเลยสักนิดหรือ งานดีเงินเดือนะ
จะบอกให้ ฉันเป็นเศรษฐี มีเงินจ่ายไม่อั้น”

“ไม่!”

“แต่เราตกลงกันได้นะ อยากได้เท่าไรบอกมาสิ เรื่องแบบนี้เราตกลง
กันได้”

ร่างสูงจับบิบบี้หัวไหล่หล่อนอย่างแรงพลางแค้นเสียง

“กลับบ้านเดี๋ยวนี้ ความอดทนของฉันมีจำกัด ขึ้นยังพูดจาเลอะเทอะ
อีก รับรองว่าถูกเตะโด่งออกไปแน่”

“แค่ถามดูทำไมต้องดุด่าด้วย ทำเป็นหมี่ขึ้นไปได้”

“ดูสิ กับเด็กเพี้ยนๆ อย่างเธอแค่นี้ยังน้อยไปด้วยซ้ำ รีบออกไปจาก

ห้องฉันให้เร็วที่สุด น้ารำคาญ หวังว่าชาตินี้เราคงไม่ต้องเจอกันอีก แต่เมื่อคืนฉันก็รู้สึกว่าคุณจะไม่รู้จะช่วยยังไงแล้ว ลาทีลาขาด อย่าได้เจอกันอีกเลย”